Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

STEENSENS ILLUSTREREDE ALMANAK 1927

REDIGERET AF
FRU SOFIE HORTEN

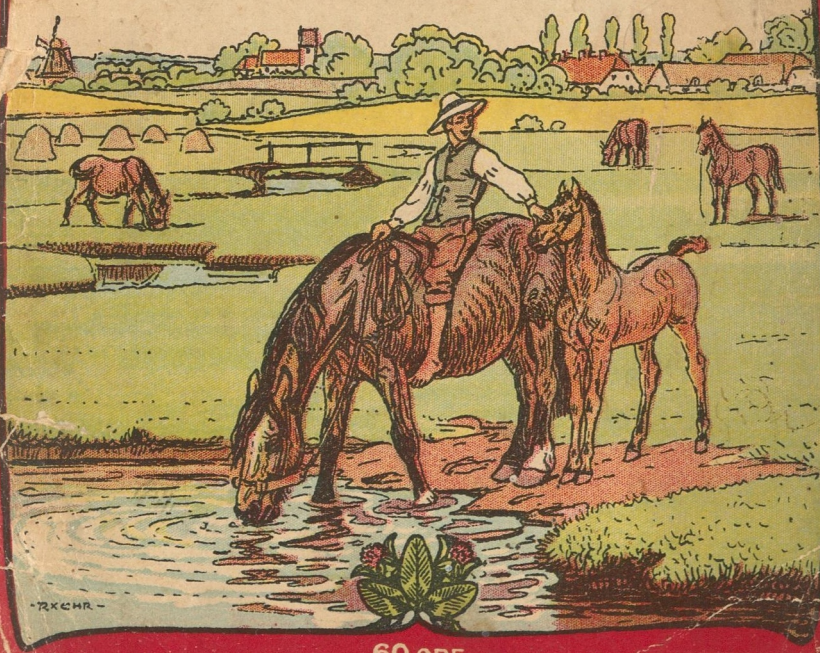

60 ØRE.

C. M. HESS'

FABRIKKER

Aktieselskab

Vejle

fabrikerer som Specialitet

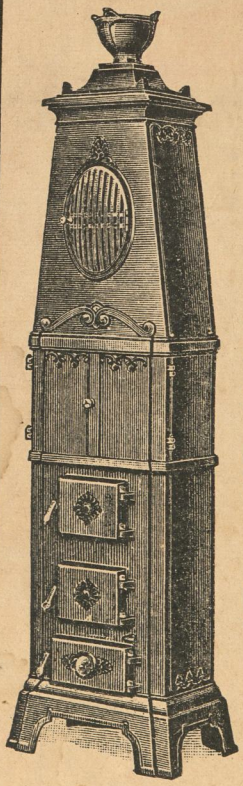

Ovne

Komfurer

Bygningsstøbegods

Centralvarmeanlæg af enhver Art.

Emaillerede Ovne og Komfurer

i flere smukke og rene Farver.

— Forhandlere i alle Byer. —

STEENSENS
ILLUSTREREDE
ALMANAK
1927

REDIGERET AF
FRU SOFIE HORTEN

25DE
AARGANG

H. STEENSENS MARGARINEFABRIK
AKTIESELSKAB • VEJLE

UDGIVET AF L. LEVISON JUNR. AKTS.
KØBENHAVN

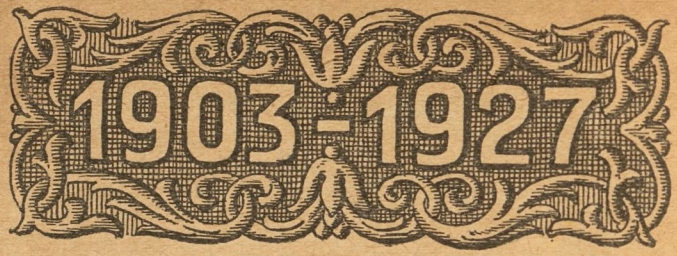

DE FØRSTE 25 AAR

Med denne Aargang fylder »Steensens illustrerede Almanak« 25 Aar og det vilde være urimeligt, om en Almanak, hvis Opgave det er at føre Bog over og registrere alle Aarets Dage, helt oversaa Mærkedagene i sit eget Liv. Vi nødes da til, som man sagde i gamle Dage, »at sætte en rød Streg i Almanakken« ved 1. Januar 1927.

Det var en lykkelig Tanke, der fik sit Udtryk, da *H. Steensens Margarinefabrik* besluttede sig til at udgive sin Aarbog. Firmaet var den Gang ikke saa landskendt som nu — hele Virksomheden var da kun 13 Aar gammel — og dets Bestræbelser gik ud paa at faa sit Navn og Værdien af sit Produkt slaaet fast i Befolkningens Bevidsthed saaledes, at der ikke, selv i Landets fjerneste Kroge, skulde findes nogen, der var ukendt med, hvad *H. Steensens Margarine* betød for Husholdnings-Økonomien i de 1000 Hjem. Hertil skulde Almanakken hjælpe, men samtidig havde den det Formaal at sprede sund og underholdende Læsning ud over Landet, saaledes som det fra gammel Tid har været en af den folkelige Almanaks særlige Opgaver.

I allerførste Række er en Almanak jo Bogen, der giver os en paalidelig Fortegnelse over Aarets Dage, fastslaar Tidspunktet for Helligdagene, no-

terer Fest- og Mindedagene etc. Altsaa en for os alle uundværlig Haandbog. Thi vel siger Ordsproget, at »de Gamle har Almanakken i Kroppen«, det vil sige, at Gigt og Værk i Lemmerne skal nok skaffe dem Besked baade om Aarstid og Vejrliget, men vi gad nok se den, hvad enten han er gammel eller ung, der kan komme Aaret igennem, uden Gang paa Gang at spørge sin Almanak til Raads. En god Ven er den for os, saa længe den staar i sin fulde Kraft, og har den først udtjent og daarlig kan hænge sammen for lutter Slid, og er kommet paa Aftægt paa Boghylden, er den dog ikke saa helt sølle endda. Den kan endnu glæde os de lange Vinteraftener, naar vi henter den frem og genopfrisker de Historier, som den er saa rig paa, og som for det i Mellemtiden opgroede Slægtled har hele Friskhedens Interesse.

Dette gælder Almanakken i Almindelighed og det gælder ganske særlig »Steensens illustrerede Almanak«. Den fik straks sin rette Form og nogen Modernisering har der ikke været synderlig Anledning til. Den bygger paa en gammel Tradition, og søger indenfor de hævdvundne Grænser at byde paa det bedste. Læserne har følt sig glade og trygge ved dens Indhold, det viser Oplagets exempelløse Fremgang, idet den nu kan mønstre en Hær af Læsere, som ingen anden dansk Almanak kan opvise Magen til.

Det var altid Udgivernes Tanke, at denne Bog skulde ikke være en Forretning, og Prisen sattes derfor straks saa lav, at enhver kunde overkomme den. Længe holdt denne Pris sig uforandret, først Krigstidens voldsomme Stigninger paa alt Bogarbejde tvang den noget i Vejret, og nu, da Forholdene igen trækker sig i Lave, følger Prisen paa »Steensens Almanak« den nedad gaaende Bevægelse.

Hvad vi i de 25 Aar har stræbt imod, er i det store og hele lykkedes over Forventning, og vi agter at fortsætte i samme Spor.

Op ad Bakken, ned ad Bakken,
det er hele Almanakken,

siger H. C. Andersen, og enhver kan lægge i dette Fyndsprog, hvad han vil. Det kan gælde Aarets evigt gentagne Skiften mellem Lys og Mørke, det kan ogsaa gælde Menneskelivets bestandige Op og Ned. For »Steensens Almanak«, som endnu er ung — 25 Aar er da ingen Alder — er Vejen bestandig gaaet op ad Bakke og vi haaber, at der maa være langt igen, før Toppen er naaet. Med frejdig Tro til vor Opgave gaar vi ind i et nyt kvart Aarhundrede, idet vi bringer vore mange mange Tusinde Venner over hele Landet en hjertelig Tak, fordi de saa trofast har interesseret sig for og støttet os i vort Arbejde.

Udgiverne af
H. Steensens illustrerede Almanak

LIDT OM ALMANAKKER

Af Redaktør Sv. Martin.

Høstmaaned (Juli). Kalenderbillede fra Dronning Ingeborgs Bønnebog.

Saalænge Mennesket levede et fuldstændigt Naturliv, uden at tænke videre over det kommende, nøjedes man let med de Tidsbestemmelser, der saa at sige frembyder sig af sig selv, nemlig de, der fremkommer ved Afveksling af Dag og Nat, Maanens Skifter og Solens tilsyneladende Bevæg-

else. Men saa snart Kulturen var steget saa meget, at man maatte have Midler til at bestemme et kommende, ikke helt nærliggende Tidspunkt paa en aldeles nøjagtig, letfattelig Maade, blev det nødvendigt at have en bestemt, af alle anerkendt Kalender. Og af dette Forhold er Almanak- og Kalenderliteraturen udsprunget.

Vi træffer da allerede de første Kalendere eller »Almanakker« i de gamle Kulturstater, hvor det baade af kommercielle og religiøse Grunde var af stor Vigtighed, at man var orienteret paa disse Omraader, vidste Besked om Aarstiderne og Himmellegemernes Bevægelser og de vigtigste af Aarets Fester.

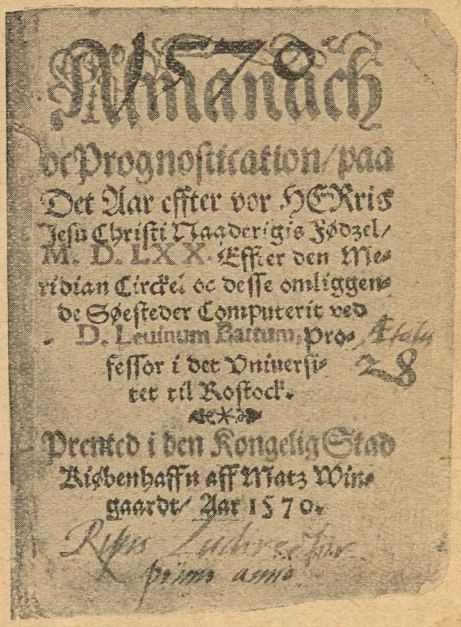
Almanach
oc Prognostication/ paa
Det Aar effter vor HERris
Jesu Christi Naaderigis Fødzel/
M. D. LXX. Effter den Me-
ridian Circkel oc desse omliggen-
de Søesteder Computerit ved
D. Leuinum Battum, Pro-
fessor i det Vniuersi-
tet til Rostock.
Prented i den Kongelig Stad
Kiøbenhaffn aff Matz Win-
gaardt/ Aar 1570.

Forsiden af den første danske Almanak.
(I det kgl. Bibliotek.)

Man har bl. a. en Art Almanak med Kileskrift fra Babylonien og Brudstykker af monumentale Kalendere fra græske og romerske Stæder. Af Kirkefædrenes Skrifter ser man, at der i de større Kirker fandtes Fortegnelse over Festerne, og i det gamle Rom paalaa det visse af Præsterne at føre Opsigt med de saakaldte Fasti calendarii, d. v. s. Marmortavler i Bogform, der indeholdt kalender-

agtige Fortegnelser for mange Aar. — I Middelalderen var det ligeledes fortrinsvis Kirkens Mænd, som vedligeholdt Kundskaben paa dette Omraade. Biskopperne lod her som i andre Lande omdele haandskrevne Meddelelser til Præsterne om Aarets Helligdage, og Optegnelser om de astrologiske Forhold udgjorde i Regelen et Appendiks til Bønne- og Messebøgerne. Det var iøvrigt ikke ualmindeligt, at Sol- og Maaneformørkelser saavel som Maanens Kvarterskifter og Solens Indgang i de forskellige Himmeltegn bekendtgjordes fra Prædikestolen.

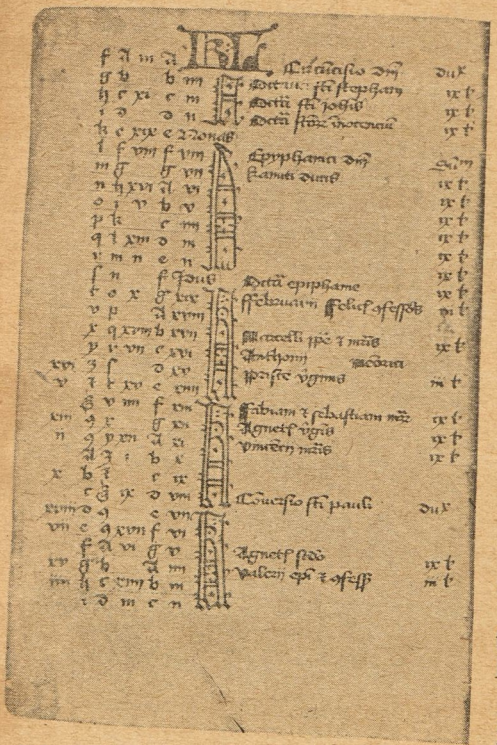

Kalenderside i en Bønnebog fra Maribo Kloster. (15. Aarhundrede.)

I 1474 udkom paa Foranledning af den ungarnske Konge Mathias Corvinus den første trykte Almanak, man kender. Den var udarbejdet af Joh. Regiomontanus og udkom baade paa Tysk og Latin, og snart efter ser man driftige Boghandlere rundt om i de forskellige Lande tage Opgaven op. Her-

hjemme hjalp man sig dog en Tid endnu paa den gamle Maade med at hæfte Kalenderne til Salmebøgerne; først i 1570 besørgedes den første særskilte Almanak udgivet i København, og man maatte gaa til Tyskland for at finde en Mand, der kunde paatage sig Udarbejdelsen; det var en medicinsk Professor i Rostock, der paatog sig Opgaven.

En Særegenhed, der skriver sig fra gamle Dage, bestaar deri, at Universitetet har Privilegium paa Afgift af ethvert trykt Exemplar af enhver som helst Almanak. Den tilgrundliggende Bestemmelse for denne Ordning er et kgl. Reskript af 1773, hvori det hed, at Københavns Universitet »alene skulde være berettiget til at lade trykke alle danske og sælge alle fremmede Almanaker og Calendere«. Det nære Forhold, hvori Almanakliteraturen saaledes stod til Universitetet, bevirkede, at Trykningen af dem i Reglen overdroges til den ene af Universitetsbogtrykkerne. Man havde dog baade tyske og danske Almanakker, og i Indholdet, navnlig i Retning af at nære Folks overtroiske Forestillinger, gav de ikke hinanden noget efter.

Efter Tidens Skik indeholdt de, trods gentagne Forbud, alle Slags »Spaadomme om Krig, Oprør, Sygdom, stor Modgang og Bedrøvelse, Bedrageri og andre Farligheder, over hvilke Spaadomme Hs. Majestæts fattige og enfoldige Undersaatter snart maatte falde i Mishaab og Melancholi, de onde af saadanne Spaadomme maatte fatte adskillige onde Tanker«. Der blev tilsidst anlagt Sag mod Bogtrykkeren, men skønt han idømtes en haard Straf af Konsistoriet, frikendtes han ved Højesteret. Bircherod fortæller, at Frederik den 3dies Død var forudsagt i Almanakken af 1670, hvor man foran Februar Maaned læste: Eine heroische Person steht in Lebensgefahr. Det fortolkedes straks som gældende den danske Konge.

I Almanakkerne for 1779 og 1780 indførtes paa den ansete Astronom, Professor Bugges Initiativ

den Forandring, at Vejrspaadommene blev udeladt, men Afsætningen, særlig blandt Landbefolkningen, formindskedes derved saa stærkt, at den Bogtrykker, der havde Privilegium paa Udgivelsen, klagede til Konsistorium, og det endte med, at man paany »maatte sætte Vejret i Almanakken«. Rasmus Nyerup fortæller, hvorledes han selv for gode Ord og Betaling, »udarbejdede disse Prophetier, men efter faa Aar holdt op, da han skammede sig ved denne Haandtering«. Heldigere var man i 1786, da de røde Bogstaver, hvormed forskellige Betegnelser (som f. Eks. Solens Op- og Nedgang, Søn- og Festdage, de mest kendte Helgennavne m. m.) var udmærkede i Almanakken, blev afskaffede af Sparsommelighedshensyn. Ogsaa herover herskede der megen Misfornøjelse blandt Almuen, som skosede over, at »Rundetaarn havde faaet Sorg«, men da Almanakken ikke kunde undværes, maatte man tage til Takke med den, som den var.

En Sammenligning mellem før og nu falder utvivlsomt ikke ud til Fordel for Fortidens Almanakliteratur, men det er interessant at lægge Mærke til, hvilken dominerende Rolle Almanakken i gamle Dage spillede særlig i Landbefolkningens Liv og hvor dybt Tilliden til den stak ogsaa i Landbrugsspørgsmaal. Endnu ved det 19. Aarhundredes Begyndelse fandtes der jo ingen egentlig Landbrugsliteratur, i alt Fald ingen, som kunde siges at være Menigmands Eje, og under disse Forhold var et Raad i Almanakken tit bestemmende for en hel Egns Opfattelse af et eller andet Landbrugsanliggende. Det kunde selvfølgelig være en Fordel, nemlig hvor Raadet var godt, men det kunde i andre Tilfælde give Bagslag, som da der i en hel Egn opstod Misvækst, fordi man havde givet Anvisning paa en fejlagtig Behandling af Jorden.

Men hvorom alting er: Almanakken var en »Autoritet«, i mange praktiske Forhold den eneste, Befolkningen satte sin Lid til.

Det danske Kongehus.

Kong **Christian** X. til Danmark og Island, de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, født 26 September 1870, succederede 14 Maj 1912, formælet 26 April 1898 med Dronning **Alexandrine** Auguste, Hertuginde af Mecklenburg-Schwerin, født 24 December 1879.

Sønner:

1) Kronprins **Christian Frederik Franz Michael Carl Valdemar Georg**, **født 11 Marts 1899. 2) Knud Christian Frederik Michael, født 27 Juli 1900.**

Søskende:

1) **Haakon VII.,** Norges Konge (Christian Frederik **Carl** Georg Valdemar Axel), født 3 August 1872, formælet 22 Juli 1896 med **Maud** Charlotte Marie Victoria, Datter af Kong Edward VII. af England, født 26 November 1869. 2) **Harald** Christian Frederik, født 8 Oktober 1876, formælet 28 April 1909 med **Helena** Adelheid Viktoria Marie, Prinsesse af Slesvig-Holsten-Sønderborg-Lyksborg, født 1 Juni 1888. Børn: a) **Feodora** Louise Caroline-Mathilde Victoria Alexandra Frederikke Johanne, født 3 Juli 1910. b) **Caroline-Mathilde** Louise Dagmar Christiane Maud Augusta Ingeborg Thyra Adelheid, født 27 April 1912. c) **Alexandrine-Louise** Caroline-Mathilde Dagmar, født 12 December 1914. d) **Gorm** Kristian Frederik Hans Harald, født 24 Februar 1919. e) **Oluf** Christian Carl Axel, født 10 Marts 1923. 3) **Ingeborg** Charlotte Caroline Frederikke Louise, født 2 August 1878, formælet 27 August 1897 med Oscar **Carl** Vilhelm, Prins af Sverige, Hertug af Vestgothland, født 27 Februar 1861. 4) **Thyra** Louise Caroline Amalie Augusta Elisabeth, født 14 Marts 1880. 5) Christian Frederik Vilhelm Valdemar **Gustav,** født 4 Marts 1887. 6) **Dagmar** Louise Elisabeth, født 23 Maj 1890, formælet 23 November 1922 med Hofjægermester **Jørgen** Carl Gustav Castenskiold, til Kongstedlund, født 30 Novbr. 1893.

Faders Søskende:

1) **Maria Feodorowna** (Maria Sophie Frederikke **Dagmar**), født 26. November 1847, formælet 9. November 1866 med senere Kejser Alexander III. af Rusland, Enke 1. November 1894.
2) **Thyra** Amalie Caroline Charlotte Anna, født 29 September 1853, formælet 21 Decbr. 1878 med **Ernst August** Vilhelm Adolf Georg Friederich, Hertug af Cumberland og Brunsvig-Lüneborg, født 21 September 1845. Enke 14 Novbr. 1923.
3) **Valdemar,** født 27 Oktober 1858, formælet 22 Oktober 1885 med **Marie** Amélie Françoise Hélène, Prinsesse af Orléans, født 13 Januar 1865, død 4. December 1909. Børn: a) **Aage** (se nedenfor). b) **Axel** Christian Georg, født 12 August 1888, formælet 22 Maj 1919 med **Margareta** Sofia Lovisa Ingeborg, Prinsesse af Sverige, født 25 Juni 1899. Børn: **Georg** Valdemar Carl Axel, født 16 April 1920 og **Flemming** Valdemar Carl Axel, født 9 Marts 1922. c) **Erik** (se nedenfor). d) **Viggo** (se nedenfor). e) **Margrethe** Françoise Louise Marie Helene, født 17 September 1895, formælet 9 Juni 1921 med **René** Charles Marie Joseph, Prins af Bourbon-Parma, født 17 Oktober 1894.

Aage Christian Alexander Robert, født 10 Juni 1887 Prins, Greve af Rosenborg, formælet 17 Januar 1914 med Grev Calvi di Bergolo's Datter **Mathilde,** Prinsesse, Grevinde af Rosenborg, født 17 September 1885.

Drægtigheds-Tabel

beregnet for hver Uge i Aaret.

Drægtighedens Begyndelse	Drægtighedens Ende			
	Hopper 336 Dage	Køer 281 Dage	Faar 153 Dage	Svin 113 Dage
Januar 1	Decbr. 2	Oktober 8	Juni 2	April 23
— 8	— 9	— 15	— 9	— 30
— 15	— 16	— 22	— 16	Maj 7
— 22	— 23	— 29	— 23	— 14
— 29	— 30	Novbr. 5	— 30	— 21
Februar 5	Januar 6	— 12	Juli 7	— 28
— 12	— 13	— 19	— 14	Juni 4
— 19	— 20	— 26	— 21	— 11
— 26	— 27	Decbr. 3	— 28	— 18
Marts 5	Februar 3	— 10	August 4	— 25
— 12	— 10	— 17	— 11	Juli 2
— 19	— 17	— 24	— 18	— 9
— 26	— 24	— 31	— 25	— 16
April 2	Marts 3	Januar 7	Septbr. 1	— 23
— 9	— 10	— 14	— 8	— 30
— 16	— 17	— 21	— 15	August 6
— 23	— 24	— 28	— 22	— 13
— 30	— 31	Februar 4	— 29	— 20
Maj 7	April 7	— 11	Oktober 6	— 27
— 14	— 14	— 18	— 13	Septbr. 3
— 21	— 21	— 25	— 20	— 10
— 28	— 28	Marts 4	— 27	— 17
Juni 4	Maj 5	— 11	Novbr. 3	— 24
— 11	— 12	— 18	— 10	Oktober 1
— 18	— 19	— 25	— 17	— 8
— 25	— 26	April 1	— 24	— 15
Juli 2	Juni 2	— 8	Decbr. 1	— 22
— 9	— 9	— 15	— 8	— 29
— 16	— 16	— 22	— 15	Novbr. 5
— 23	— 23	— 29	— 22	— 12
— 30	— 30	Maj 6	— 29	— 19
August 6	Juli 7	— 13	Januar 5	— 26
— 13	— 14	— 20	— 12	Decbr. 3
— 20	— 21	— 27	— 19	— 10
— 27	— 28	Juni 3	— 26	— 17
Septbr. 3	August 4	— 10	Februar 2	— 24
— 10	— 11	— 17	— 9	— 31
— 17	— 18	— 24	— 16	Januar 7
— 24	— 25	Juli 1	— 23	— 14
Oktober 1	Septbr. 1	— 8	Marts 2	— 21
— 8	— 8	— 15	— 9	— 28
— 15	— 12	— 22	— 16	Februar 4
— 22	— 25	— 29	— 23	— 11
— 29	— 29	August 5	— 30	— 18
Novbr. 5	Oktober 6	— 12	April 6	— 25
— 12	— 13	— 19	— 13	Marts 4
— 19	— 20	— 26	— 20	— 11
— 26	— 27	Septbr. 2	— 27	— 18
Decbr. 3	Novbr. 3	— 9	Maj 4	— 25
— 10	— 10	— 16	— 11	April 1
— 17	— 17	— 23	— 18	— 8
— 24	— 24	— 30	— 25	— 15

Geders Drægtighedstid er lig Faarenes.

PRÆSTEFOLKENE I GYRSTINGE

FORTÆLLING AF
ANDERS J. ERIKSHOLM

ILLUSTRATIONER AF
RASMUS CHRISTIANSEN

Den Dag i Begyndelsen af Aaret 1775, da den ny Præst, Hr. Jens Daniel Wedel, kom agende til Gyrstinge Præstegaard i en simpel Rejsevogn fra Sorø, sad Jomfru Lucie ved Vinduet i Dagligstuen for ret at se ham an.

Gaardspladsen havde en meget toppet Stenbro. Vognen skumplede slemt, og det saa ud til, at Bylten, der var stablet op paa Bagsædet, kunde trimle ned hvert Øjeblik.

Trods den manglende Ligevægt gik det dog godt. Da Vognen holdt, viklede der sig ud af Bylten en grumme lille og uanselig Mand. Han rystede af Kulde eller Feber, da han stod paa Jorden, og maatte gribe fat i Vognen for ikke at falde.

Jomfru Lucie slog sine Hænder sammen i Forfærdelse.

„Du godeste Gud!" udbrød hun. „Da har jeg ingentid set saa sølle en Skræder!"

Jomfru Lucie maatte vel forfærdes. Hendes Fader, velærværdige Hr. Wederkinch, havde for Alderdoms og Svagelighedsskyld taget sin Afsked. Og nu fik han en Eftermand, der kanske ikke kunde ligge i Sengen uden to Kæppe!

Det var ikke noget varmt Velkommen, Jomfru Lucie bød den nye Præst. Hun følte sig ogsaa lidt skuffet for sin egen Part. Hun var jo dog en dydsiret Jomfru, der endnu kunde tænke paa Brudeskamlen, om der kom et Karlfolk, der havde en Smule Anseelse.

Men denne bitte, ringe Præst, der hverken havde Bryst eller Bringe, men saa ud som en tynd Streg, der kunde viskes ud med en Pegefinger — han skulde ikke faa et Jomfruhjærte til at banke! Saa var han tillige næsten gul i Ansigtet, og hans ene Skulder sad lidt højere end den anden, hvilket Jomfru Lucie lagde Mærke til, da han stod i Stuen.

Hvor skuffet end Jomfru Lucie var over den nye Præst, saa var der dog en Ting, hvormed han overraskede hende. Det var, da han satte sig ved Bordskiven. Som han kunde æde! Det var fast utroligt. Alle de bedste Stykker af den fede Høne, Jomfru Lucie havde stegt, lodsede Hr. Wedel over paa sin Tallerken. Og han foragtede ingenlunde en Godbid af det røgede Faarelaar, af Spegeskinken, Røræggene, det kogte Flæsk og den hollandske Ost.

Jomfru Lucie forstod ikke, hvor alle de gode Madvarer blev af. Hun maatte, medens Præsten spiste, tænke paa Faraos magre Køer, der gik paa de fede Græsgange, men blev ved at være lige magre.

Maaske havde hun lidt for tydeligt lagt sin Overraskelse for Dagen, thi nu vendte Præsten sig imod hende og sagde:

„Jeg har kun faaet en ringe Forplejning under Rejsen hid."

„Maden er jer vel undt," sagde Jomfru Lucie.

Det kom kort og mut. Hendes Tanker gik ud i Fremtiden, Jomfru Lucie var en praktisk Natur. Hun havde hørt det Rygte, at den ny Præst bar med sig en Gældsbyrde, der kun lidet pasede til hans klejne og spædlemmede Skikkelse. Og hun tænkte: „Nu bliver der én Mund mere at mætte i Præstegaarden. Hvorfra vil Hr. Wedel skaffe de halvandet Hundrede Daler, han har paataget sig at udrede til min Fader?"

Jomfru Lucie maatte nok spørge. Men nu er det saadan i denne Verden, at Menneskene tit gør sig langt flere Bekymringer, end der er Grund til. Saadan ogsaa med Jomfru Lucie. Hendes Fader, der ingenlunde var aflægs at se, syntes Dag for Dag at krante sig ved Synet af sin skrøbelige Efterfølger. Men det var kun en kortvarig Opblussen af Liv. Endnu før Foraaret kom, maatte Hr. Wederkinch gaa til Sengs, ramt af en ond Sot. Han rejste sig ikke fra dette Leje, og Skærtorsdag døde han.

Saaledes var Hr. Wedel uventet hurtigt blevet befriet for Udredelsen af den Pension, der sikkert vilde have voldet ham store Vanskeligheder. Og nu var han og Jomfru Lucie ene tilbage i Gyrstinge Præstegaard. Hun styrede Huset som før med fast og myndig Haand og sørgede i et og alt for Hr. Wedels Opvartning, hvad der var ham ret til Maade.

Hr. Wedels Øjne hvilte altid med et synderligt Behag paa den gode Mad, Jomfruen satte for ham, og lidt efter lidt flyttede han Øjnene fra Maden til Jomfru Lucies Person. Medens hun gik til og fra Borde, sad han og funderede. Ferm og rap var hun og forstod at flytte sig. Hun var sikkerligen en dygtig Husholder. Den Mand, der tog hende til Ægte, blev ikke narret.

En Skønhed var Jomfru Lucie ingenlunde. Hun var næppe højere end Hr. Wedel selv, hendes Lemmer var grove, og hun havde mandhaftige Bevægelser. Men Hr. Wedel vidste, at Skønhed var en forgængelig Ting. Og hvad sagde ikke Salomon?

Ja, hvad sagde Salomon? Hr. Wedel rev i sine sparsomme Hovedhaar, men erindrede det ikke. Lærdommen gik lige saa hastig ud af hans Hoved, som den kom ind. Det var saare beklageligt, thi det laa ham just i Øjeblikket stærkt paa Sinde at vide, hvad Salomon havde sagt.

Jo, sandelig — Lykken var ham god: „En klog og duelig Hustru er mere værd end Guld og ædle Stene!" Hr. Wedel smilte og strøg sig om Hagen. Det var et skønt Ord, det vilde han mønte paa Jomfru Lucie. De var altid ene ved Døren, da kunde de tales ved i Ro.

Hr. Wedel havde ondt ved at sidde stille paa Stolen den næste Morgen. Uophørlig strøg han sin Haand over Hagen og smilte aandsfraværende, naar Jomfru Lucie talte til ham. Han var just ved at lægge sin Friertale til Rette. Til Indtægt for sin egen lille, skrøbelige Person tog han Salomon i al hans Visdom og lagde baade Visdommen og Skrøbeligheden for Jomfru Lucies Fødder.

Jomfru Lucie syntes ikke at blive meget overrasket. Hun var af de rolige Naturer, der ikke let lod sig bringe i Affekt. Da Præsten tav, gled der et Smil over hendes Læber, og hun satte sine tykke, røde Hænder i Siden.

„Nej, Hr. Wedel!" sagde hun. „I ser mig altfor skranten ud til, at jeg kan gifte mig med jer!"

„Mit Helbred er dog ikke saa helt ringe," indvendte Hr. Wedel.

„Og saa har I Gæld — —"

„Det kan jeg intet fragaa.."

„Hvor stor en Gæld?"

„Jeg har sagt eder det tilforn, Jomfru Lucie," svarede Præsten sagtmodig. „Gælden er ungefær seksten Hundrede Rigsdaler."

„Seksten Hundrede Rigsdaler!" udbrød Jomfru Lucie. „Aldrig i Verden faar I betalt de mange Penge!"

„Ikke, hvis jeg forbliver i den ugifte Stand," sagde Hr. Wedel i den samme sagtmodige Tone. „Men hvis I, gode Jomfru Lucie, bliver min Hustru, da vorder Gælden betalt inden mange Aar."

Jomfru Lucie tav. Det var de forstandigste Ord, hun havde hørt af Hr. Wedels Mund i den Tid, han havde boet i Gyrstinge Præstegaard. Ikke, at hun ejede stort mere end Skørtet, hun gik i, men hun havde den Omsigt og det Haandelag, der kunde bringe Orden i Tingene.

Men da hendes Blik fæstede sig paa Præsten, der havde rejst sig og stod og trippede ved Stolen, da følte hun den samme dybe Skuffelse som hin Vinterdag, Hr. Wedel kom til Gyrstinge i den skumplende Rejsevogn. Hun kunde ikke række den følle Mandsling sin Haand for Herrens Alter.

„Det faar blive ved, hvad jeg har sagt!" sagde hun kort.

Hun vendte sig brat og gik ud af Stuen.

Hr. Wedel stod og strøg sig om Hagen, medens hans vandblaa Øjne var rettede mod den Dør, der lukkede sig efter Jomfru Lucie. Skulde man betegne Udtrykket i hans Ansigt, maatte man tænke paa det Dyr, der giver os sin gode Uld.

„De Kvindfolk, de Kvindfolk!" mumlede han og rystede paa Hovedet.

Saa trak der nogle Rynker over hans gule Pandehud. Hr. Wedel var Godmodigheden selv, men alligevel —! Naar ens gode og redelige Tilbud bliver haansk afvist, er det ligesom der sætter sig nogle Knuder i Sindet.

Hr. Wedel tænkte, at han vilde dog vise den Jomfru Fornem, at han kunde nok blive gift endda!

Og nu skete det mærkelige, at der foer en ganske voldsom Id og Kraft i den lille Præstemands Krop.

Han gav sig paa Rejse i Sognet og de nærmeste Byer. Atter og atter maatte hans Koresvend, Ole Mikkelsen, holde Vognen rede.

Hvad Hr. Wedel rejste efter, nævnte han hverken til Ole eller til Jomfru Lucie. Det hed sig, at han vilde lære sine Sognebørn at kende. Det kunde vel have nogen Rimelighed. Men Hr. Wedels Rejse gik udelukkende til de Gaarde, hvor der var giftefærdige Døtre, og hvorom Talen gik, at der var noget paa Kistebunden.

Hr. Wedel sad i sin røde Rejsekappe ved Siden af Ole. Det holdt haardt for ham at hænge fast paa Agebrættet, saasom hans stumpede Ben ikke kunde naa Bundfjælen. Det hændte da ogsaa ved nogle uventede Stød, at han trimlede ned fra Sædet og blev liggende paa Vognbunden.

Endnu før Hr. Wedel var kommet paa ret Køl, mødte Køretøjet en Mand fra Sognet. Han saa den røde Bylt ved Oles Fødder, og han spurgte:

„I Guds Navn, Ole, hvad er det, du kører med?"

Han fik det at vide. Men Fortørnelsens Skygge laa over Hr. Wedels Ansigt, da de rullede videre.

En Dag, da han vendte hjem fra en saadan Rejse, slængte han sig træt og med et dybt Suk ned paa Bænkefjælen ved Vinduet.

Jomfru Lucie havde fra sin Udkigspost set ham komme, og hun sagde:

„Herregud, Hr. Wedel, har den Rejse ej heller bragt eder den gode Frugt, I ventede?"

Hr. Wedel saa paa hende. Var han til Huse med Spottere i sin egen Gaard? Ja, det var vel desværre saa. Kvindfolk forstod altid at skaffe sig Underretning om, hvad de lystede at vide. Saaledes var nok hans Rejses Maal ingen lukket Bog for Jomfru Lucie, og hun vidste vel ogsaa, at han ingen Steds havde haft Held med sig.

Men det, der harmede den lille Præstemand mest, det var den Malør, han havde lidt i Dag. Var ikke hans Ord lagt saa skønt til Rette, da han sad i Møllerens Stue, havde han ikke med al sin Veltalenheds Kunst dvælet ved, hvilken kostelig Skat en klog og god Hustru vilde være i hans fattige Præstegaard?

Og hvilket Svar fik han? Den lille, blonde Susanne, Møllerens Datter, var bristet ud i en klinger Latter, der jog Blodet op i Hr. Wedels Kinder. Omsider, da hun blev færdig med at le, sagde den lille, næsvise Tingest:

„I tager vel ikke fejl, Hr. Wedel? Er det ikke min Faders blanke Dalere, I bejler til?"

Hr. Wedel maatte nok harmes. Han havde endnu i sine Ører Pigebarnets sprælske Latter, og dette lovede han sig, at denne Frierrejse skulde blive den sidste.

Men nu er det mærkeligt, som det kan gaa i Verden. Hr. Wedel havde fra den Stund kastet alle Giftermaalsplaner over Bord, og da var han just nærmere ved sit Maal end han nogentid havde tænkt.

Hans Højærværdighed Provst Pontoppidan fra Sorø kom en Dag agende til Gyrstinge. Hans store runde Ansigt skinnede som en Sol, og da det traf sig, at baade Jomfru Lucie

og Hr. Wedel kom ud for at tage mod Højærværdigheden, gav Provsten sig til at trykke deres Hænder paa det hjærteligste og udtale sine Ønsker om en lykkelig Forening.

Hr. Wedel hørte til med et Ansigt som et faaret Spørgsmaalstegn. Men skønt han intetsomhelst begreb, gav han Højærværdigheden sin ærbødige Tak for Lykønskningen.

Jomfru Lucie sagde ingen Ting, men hun tænkte: „Hvadfor Rævestreger er der lavet her?"

Og da Provsten sad i Stuen, gav hun tilkende, at Højærværdigheden var den første, der frembar sin Lykønskning. Da hev Provsten en københavnsk Avis op af sin Lomme, og i den stod med stort og tydeligt Tryk to Navne: Velærværdige Hr. Jens Daniel Wedel af Gyrstinge og velædle Jomfru Lucie Wederkinch. De to lykønskedes til den indgaaede Forlovelse af „en intime Ven".

Da gik der en Praas op for Jomfru Lucie. Hendes Broder Henrik, Student og Skolemester, havde nys gæstet dem i Gyrstinge. Han var en stor Skalk — ingen anden end han havde været Mester for dette Gækkeri!

Men nu var Tærningerne kastede. Hun fik vel at bide i Æblet, om end det kendtes surt for Tænderne. —

Provsten maatte trakteres. Hun havde fuldt op at tage Vare. Men hun skramlede lidt mere med Kopper og Tallerkener end hun plejede.

Da Højærværdigheden var vel borte igen, kom Hr. Wedel imod hende med stor Højtidelighed.

„Min hjærte Lucie," sagde han. „Jeg tror, at der er en højere Styrelse i dette."

Jomfru Lucie vrisede arrigt:

„Jeg tror, at I er den samme Taabepande som altid, Hr. Wedel! Havde min Broder Henrik været her, da skulde jeg have talt med ham om den højere Styrelse!"

Døren slog haardt efter Jomfru Lucie, da hun gik ud. Men hun indrømmede for sig selv, at Tærningerne var kastede. Hvad der havde staaet i Avisen blev hurtigt kendt iblandt Folk. Da Provsten kort Tid efter kom igen, viede han Hr. Wedel og Jomfru Lucie.

— — —

Morgenen efter Brylluppet sagde Madam Wedel til sin Mand: „Nu maa du vide, Jens Daniel, at det er mig, der raader og regerer i alle Ting her i Præstegaarden!"

„Ja, hjærte Lucie, det er mig ret til Maade —"

„Allerførst maa vi træffe en Ordning med Avlingen. Den skal bortforpagtes, og hver Skilling bruges til Afbetaling paa Gælden . ."

„Ja, Lucie — dette er sikkert forstandigt . ."

„Men noget skal vi ha' at leve af. Vi maa regne med Offerpengene. Det maa intet gaa som forhen, at Skalke og Skælmer narrer dig hver en Styver fra!"

„Nej, min hjærte Lucie. Men det falder mig saa haardt at sige Nej, naar en fattig Haand rækkes frem imod mig."

„Du maa gøre det alligevel, Jens Daniel — der er intet andet Raad."

Hr. Wedel nikkede. Nej, der var intet andet Raad. Men

Hr. Wedel var en svag Mand, naar nogen bad. Offeret, Menigheden lagde paa Alteret, var vel kun ringe, men aldrig havde Præsten bragt en Skilling deraf hjem. Naar han kom udenfor Kirkedøren, stimede de om ham, Stympere og Stodder, og de helmede ikke, før Hr. Wedel havde tømt sine Lommer til den sidste Hvid.

„Præsten i Gyrstinge er en god Mand," sagde de, naar nogen hørte paa det. Men indbyrdes sagde de noget, der hverken var til Ære for dem selv eller Præsten.

Nu havde Hr. Wedel faaet en Kone, det fik mange at mærke, og det kendtes den første Offerdag, der kom. Da var Stodderne og Stymperne ved Kirkegaardslaagen som vanligt, men Ole Mikkelsen var ved Præstens Side, og han havde et tykt Egespir i Haanden. Det havde Madam Lucie udvirket, og takket være Oles truende Holdning slap Hr. Wedel hjem med Offeret i Behold.

Saadan gik det ogsaa fremtidig. Det nyttede ikke, at Tiggerne den næste Offerdag sværmede som Fluer om den lille Præst. Der blev hverken Honning eller Sirup at suge, og Tiggerne maatte gaa hver til sit med tørre Munde.

Hr. Wedel og Madam Lucie trængte selv haardelig til den Smule Offer. Med Avlingen var det gaaet som forud bestemt. Madam Lucie havde faaet en Forpagtningskontrakt i Stand med Hr. Frederik Freiesleben fra Ringsted. Den aarlige Afgift paa 268 Rigsdaler gik til Klarering af Hr. Wedels Gæld.

Hr. Freiesleben var flyttet ind i den gamle og rummelige Præstegaardsbeboelse. Præstefolkene tog selv til Takke med et Par smaa Stuer i den nordre Længe. De maatte leve nøjsomt og tarveligt, godt var det, at de begge var fortrolige med Nøjsomhedens Aand.

Men Madam Lucie var en Kvinde med megen Omtanke, og hun lod ikke en Lejlighed unyttet, naar en Indtægt kunde skaffes. Paa de fleste Gaarde holdtes mange Faar. Madam Lucie skaffede sig at vide, naar Faarene var klippede. Saa tog hun sin lille Præstemand under Armen, og bag efter fulgte Tjenestepigen Lene Marie med en stor Kurv.

I Kurven var der en brav Mængde Uld, naar de vendte hjem, og tillige var baade Præstefolkene og Lene Marie

blevet trakteret. Ingen af dem havde Grund til at være ked af Besøget. Kan hænde, ogsaa Bønderne morede sig over det. Ingen tog fejl af Meningen, naar Hr. Wedel og hans Kvinde troppede op, fulgt af Lene Marie med den store Kurv.

Det blev til mange smaa Vandringer ud over Kirkesognet. Og de Vandringer lønnede sig. Ulden kunde spindes, og Spindet kunde sælges. Madam Lucie havde Smil om Munden, naar hun vurderede og takserede, hvad hver Dag havde bragt.

Og en Dag efter faa Aars Forløb hændte det store og æventyrlige, at Gælden var betalt til sidste Hvid. De sad kvit og frit i Præstegaarden. Det var Madam Lucies Værk helt og holdent. Hun var godt nok tilfreds med Værket og havde forlængst tilgivet sin Broder, at han havde spillet hende det Puds med den offentliggjorte Forlovelse.

— — —

Præstefolkene i Gyrstinge følte sig nu ligefrem som Velstandsfolk. Men de var vant til Nøjsomheden og ændrede ikke stort i deres Levemaade. Helt godt havde de levet sammen i Aarene, der var gaaet. Hr. Wedel var nu en Gang en saare godmodig Mand, som det var let at komme ud af det med.

Men det kunde falde Madam Lucie ind at komme med smaa Drillerier. Og da var det Hr. Wedels mislykkede Frierrejser, der maatte holde for. En Gang var han kommen syg hjem, var straks gaaet til Sengs og laa og stønnede, af hvilken Aarsag Lucie havde givet ham nogle Urtedraaber.

Nu var det hende en Hjærtens Moro at dvæle ved saadanne smaa Tildragelser. „Herregud, lille Far! hvor var det gaaet dig nær til Hjærte den Gang!" kunde hun sige, og saa lo hun med sin høje og støjende Latter.

„Hvor mange knibske Jomfruer har du i Grunden friet til, lille Far?" spurgte hun ved en anden Lejlighed.

„Du var den første, Lucie!" svarede Præsten, og da lo de begge to.

De var i mange Maader som et Par Børn, Hr. Wedel og hans Lucie. Slemt var det derfor, da mørke Skyer pludselig begyndte at trække op. Hr. Wedel var kuns en maadelig Prædikant, ja, mere end maadelig. Det var ondt for

ham at give fra sig en Prædiken, der havde nogen Sammenhæng, ja, stundom glemte han mere end Halvdelen af, hvad han vilde sige.

Og nu har der alle Dage været Mennesker, der mente, at en Præst var til for at prædike. Og kunde han ikke prædike saadan, at Menigheden kunde være tjent med det, saa duede han ikke til sit Embede.

Det havde begyndt at murre i Hr. Wedels Sogne, og der ymtedes om, at en Klage til Bispen var ikke ubetimelig. Vel var Hr. Wedel en føjelig Mand og en god Mand, der ikke gjorde det mindste Kræ Fortræd, men saa følle og ringe en Ordets Forkynder havde de aldrig kendt.

Hr. Wedel fik Underretning om, hvad der var i Gære. Men han tænkte, at saa onde vilde Menneskene vel ikke være, at de klagede over ham. Da hændte der noget, der kom som et Lyn fra en sommerklar Himmel, og det var Budskabet om, at Hans Højærværdighed Biskop Balle vilde komme paa Visitats.

Ak, hvor gled Hr. Wedels Haand uroligt gennem hans graanede Haartotter, og hvor rystede hans Krop, som om en ond Feber sad i den! Men Madam Lucie rystede ikke, hun foer hid og did, hendes høje Stemme gjaldede gennem Huset, og hendes rappe Fingre krummede sig af bare Ivrighed.

Biskoppen kom! Han skulde have Mad og Drikke og Sengeleje. Det var nok hende, der fik bære Arbejdet op med det hele! Hendes blev Æren eller Skammen, om Bispen var fornøjet eller ej.

Madam Lucie havde travlt. Mere end et Stykke Fjerkræ fik Hovedet kappet af. Der blev brajet og stegt; der sendtes Bud til Sorø efter Specerier og Krydderier, og et Garn kastedes ud i Gyrstinge Sø. Fersk Fisk maatte ikke mangle paa Bordet.

Men midt i det hele slog Madam Lucie sine Hænder sammen.

Du Fredsens Himmel! Hun havde ikke faaet Stunder til at tænke paa Bispekammeret. Væggene skulde hvidtes, Gulvet skrubbes, og der maatte klare Gardiner omkring Sengen.

Men for at komme til Bispekammeret skulde man gennem Storstuen, og her gik Forpagterens kalkunske Høns. Det holdt haardt at faa Forpagteren til at forstaa, at hans kal-

kunske Høns maatte ud, for at Bispen kunde komme ind, men det lykkedes dog omsider.

Og alle Madam Lucies store Anstrængelser var ført til en lykkelig Afslutning, før Bispen kom. Han ventedes Lørdag Aften og skulde blot have en liden Forfriskning, inden han gik til Sengs.

Madam Lucie følte sig stolt over sit Værk. Hun havde vist sin Dygtighed nu som tilforn, og hun kaldte paa Hr. Wedel, at han kunde beskue det altsammen.

Men nu viste det sig, at Hr. Wedel var ingen Steds at finde. Og da faldt det Madam Lucie ind, at hun havde ikke set ham den hele Eftermiddag. I sin store Optagethed havde hun ikke haft Tid at tænke paa ham.

Hun blev meget ængstelig og meget bekymret. Hvad, om den stakkels Jens Daniel i sin Vaande havde gjort en Ulykke paa sig selv? Men som den rolige Natur, Madam Lucie var, himlede hun ikke op og gjorde intet Anskrig.

Hun styrede sine Skridt mod Kirken, Nøglen sad i, og hun traadte rask ind. Ikke saa rask tren hun op ad Midtergangen. Der var næsten mørkt derinde, og nogle sære Lyde rejste sig omkring hende. Maaske kom de fra hendes tunge, sømbeslaaede Sko.

Madam Lucie keg til højre og venstre med et halvt skræmt Blik. Der var intet Menneske at se. Heller ikke i Koret. Saa gled hun om bag Alteret og var just ved at gaa igen, da hun hørte et dybt Suk.

I en Krog, trykket tæt op mod Muren, sad Jens Daniel med Hænderne foldede over sine Knæ. Som en smal Skygge tegnede hans spinkle Krop sig.

Madam Lucie maatte, som mangen Gang før, ynkes over ham.

„Ak, hjærte Lucie," klagede han, „jeg er en uduelig Tjener og vil faa den uduelige Tjeners Løn."

Da glimtede det som i et pludseligt Klarsyn for Madam Lucie, at al hendes huslige Dygtighed, hendes Klogskab i at skaffe Penge var ikke nok. Af en Præst forlangtes der mere end at betale sin Gæld og faa noget ud af sin Avling, og Madam Lucie maatte med Skam erkende, at hun havde været ham en daarlig Makker.

„Gode Jens Daniel," sagde hun — og hendes Røst havde en uvant blød Klang — „du skal fatte Mod og Fortrøstning! Bispen vil ikke forlange stor Lærdom og skønne Talemaader af dig. Du skal vise den kristelige Ydmyghed, og du skal tale ud af din store Skrøbelighed."

Det syntes, som Hr. Wedel følte sig trøstet. Madam Lucie tog ham under Armen, og saaledes kom de hjem til Præstegaarden.

Det var ikke et Øjeblik for tidligt. Biskoppen kom straks efter. Han var træt og ønskede blot nogen varm Æggesobe.

Med et tændt Lys i Haanden fulgte Madam Lucie ham til Sengekamret.

I Storstuen bekom Bispen en Forskrækkelse. Et sort Gespenst baskede lige imod ham, og fra de mørke Kroge hvæsede hæse Stemmer: „Hug ham kun! hug ham kun!"

Bispen overvandt hurtig Skrækken, da Lysflammen faldt over Gespenstet: det var en Kalkunhøne! Døren havde uforvarende staaet aaben, og Forpagterens kalkunske Høns havde benyttet sig deraf til at søge deres vante Logi.

Madam Lucie fik dem gænnet ind i en ubeboet Stue, og Bispen kunde uforstyrret gaa til Ro.

Næste Dag kom den store Begivenhed. Det var Højmessetjeneste, og Kirken var fyldt som aldrig før.

Det gik helt godt med Sangen. Nu stod Hr. Wedel paa Prædikestolen. Hans vandblaa Øjne saa op mod Hvælvingerne og stirrede derpaa ned i Kirkestolene, hvor de ligesom fæstede sig paa hver enkelt. Der var noget saa trohjærtet, saa bønligt-bedende i de Øjne.

Saa begyndte han at tale. Og da blev der en Lytten, en aandeløs Stilhed, en stigende Forundring, saadan havde Hr. Wedel aldrig talt før. Ikke, at han brugte store og klingende Ord. Nej. Det hele var saa jævnt og enfoldigt. Men han famlede ikke efter Ordene, de randt som en Strøm over hans Læber.

Og det var en Ydmyghedens Strøm. Han bekendte sin Skrøbelighed, sin store Uværdighed til at staa paa denne Plads. Han vidste, sagde han, at han var den ringeste af alle Guds Tjenere. Men hans eneste Fortrøstning var den, at Gud hørte det ængstede Hjærtes Bøn, og han gav Agt paa den bævende Due — —

En og anden nede i Kirkestolene sad med Taarer i Øjnene, somme græd højt. Men Biskoppen havde under Talen givet et Par korte, betydningsfulde Nik.

Og da Gudstjenesten var til Ende, klappede han i Menighedens Paasyn Hr. Wedel paa Skulderen.

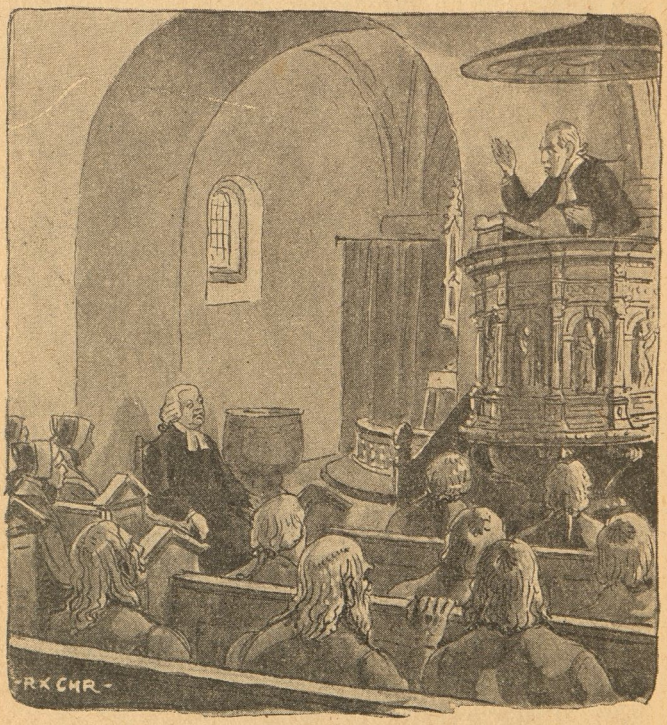

I Præstegaarden ventede Madam Lucie med en god Middag. Der var baade Fugl og Fisk, og en lækker Tærte. Bispen blev endnu mere naadig, og Hr. Wedel fik et nyt Skulderklap.

Hr. Wedel var lykkelig, og han takkede sin trofaste Lucie. Der kom ingen Klage, og han sad i Gyrstinge uantastet til sin Dødedag.

PAA SIKKER GRUND

FORTÆLLING AF
SOPHIE BREUM

ILLUSTRATIONER AF
LUPLAU JANSSEN

Aldrig havde Robert tænkt sig Muligheden af, at noget saa forfærdeligt kunde ske. Hans Forældre døde med faa Dages Mellemrum som Følge af en Automobilulykke.

Drengen havde ikke Ro paa sig et eneste Sted, gik ud og ind af Stuerne og Staldene, længtes efter, at nogen skulde tale godt til ham, men vendte sig bort, hvis de gjorde Mine til at sige mere end det nødvendigste. Der var hele Tiden noget, der gjorde ondt, hele Tiden noget, der knugede, forklarede han Jeppe, Faderens Hund, der ogsaa gik om uden at kunne slaa sig til Ro.

Det var næsten det pæneste ved Proprietær Petersens, som tog ham med hjem efter Begravelsen, at de ikke smed Jeppe af Vognen, da han sprang op. Petersens lignede ikke Fader og Moder hverken i det Ydre eller i Manerer, og i deres Hus gik det ikke til som hjemme paa Rydholm.

„Jeppe", sagde Robert, „de vil nok lade os være her forelobig, men Petersen vil helst ikke se Folk, som er ked af noget, og hans Kone holder ikke af ekstra Ulejlighed. Nu gaar vi ned til Maren og lærer at stoppe vores Strømper, saa er vi af Vejen." Jeppe nøs til Bekræftelse.

Fire Gange havde Petersen spurgt ham, om han havde hørt fra Frøken Høg, og om hun var bleven rask nok til at komme herover. Det var Roberts Moders Kusine, og hun skulde bestemme, om hun vilde have ham i Huset, eller om han skulde paa en Kostskole.

„Skal, skal ikke, hun tæller nok paa Knapper, Jeppe! Men jeg skal ikke fedte mig ind, og hun saa bagefter skal fortryde, at hun har taget mig."

Hun havde besøgt dem næsten hvert Aar; han havde ogsaa engang været med Moderen hos hende i København.

Mor — holdt af hende.

Saa gjorde han sig haard. Hvad skulde han der i hendes fine Hus, hvor Jomfruen, naar der kom Brev, først lagde det paa en Bakke og saa bød det, som det var Pandekager.

„For Resten, Jeppe, er der ikke mere noget med at være nogens Dreng. Der er Penge til, at jeg kan blive uddannet, og saa maa jeg se at ernære dig og mig. Du bliver nok meget gammel. Ikke?" Jeppe baskede med Halen som Tak for Tonefaldet.

Den Dag, Frøken Ebba Høg ventedes, gjorde Robert sig pænt i Stand. Han var ellers bleven lidt ligegyldig med Reglene. Det generede ikke Petersens, deres var ikke for kønne.

„Nu ikke for indladende, Jeppe, ellers tror hun, at vi bilder os ind, at vi er hendes."

Fru Petersen havde pyntet sig som et Fastelavnsris. Tante Ebba var nydelig, men tarvelig klædt. Der var ikke noget med: „Stakkels lille Dreng" for Næsen af Petersens, men oppe paa Værelset kom de til at græde sammen. Det var underligt, at det kunde være saa rart.

Frøken Høg fortalte saa underholdende nede i Stuen, at Petersen strøg Middagssøvnen.

„Kresten", sagde Robert nogle Dage efter til Naboens Søn, der var kommet over Havegærdet, „ alt gaar behageligere nu. Ligesom Maskineriet er bleven smurt. Om det saa er Petersens Skænderier, faar hun dem til at glide, forstaar du — mere lydløst."

„Regn den ud, Robert, og fedt Dig ind, hun har vist Penge," sagde Kresten snu.

Robert gik, han kunde have slaaet ham. Da han kom i Havestuedøren, brød Tante Ebba af, men han havde hørt Ordene: „God og velopdragen Dreng."

Robert drev igen op til Kresten. Det vilde hun nok ikke sige, hvis han en Dag hjemme hos hende, hvor han knap turde røre en Gaffel, for at den ikke skulde klirre, tog en Smørkugle og hev den i Hovedet paa Jomfruen blot for at høre hende raabe: „Uh!"

Kresten var ved at falde i Søvn i Lummerheden. Det gamle gnavne Æsel var sat derud. Det blev ganske uberegn-

neligt mod Torden. Hun skulde faa at mærke, hvordan han var. Og Kresten skulde se, at han ikke fedtede.

Klokken fire plejede hun at gaa Tur i Nøddegangen. Hun gik nok hen og sagde: „Lille gode Æsel" og klappede det, og var det godt drillet i Forvejen blev det nok tosset i det Vejr.

De to Fyre løste Tøjret. Da Frøken Høg kom, lod de, som om de sov. Hun var venlig mod Æslet, men Æslet

var ikke modtageligt. Hun fjernede sig, saa blev det gnaven og satte i Galop rundt i Haven uden at bryde sig om Blomster, Gange eller Frøken Hog.

Robert rejser sig. Heldigvis, nu er hun inde i Huset. Et Øjeblik efter kommer hun ud med en gammel Kakkelovnsskærm foran sig og gaar hen mod Æslet, der var standset. Det vender Bagen til og trommer med Hovene mod Skærmen. Hun vakler, men staar. Puffer det derpaa langsomt hen mod den lukkede Smøge ved Laden. Hvis hun faar det ind der, saa kan de let tage det. Nu raaber hun ind til en eller anden, hvem det nu er: „Kon herud og tag det. Drengen ligger oppe i Haven og sover. Det tossede Bæst kan finde paa at galoppere hen over ham."

Da Forkarlen kom, havde hun trængt Æslet ind i Smøgen, og der stod det og havde opgivet det hele.

Den Aften kom hun ind i hans Stue og spurgte ham, om han vilde med til et Badested i Nærheden af Rhinen.

„Tante Ebba, det var mig, der løste Æslet, da du var ved at komme."

„Det ligner dig ikke. Saadan en Dumhed til Glæde for Kresten."

Dermed var det sat paa Plads.

„Jeg plejer at rejse med en Bekendt, vi spadserer sammen, læser lidt højt."

„Rejse til et fremmed Land, høre andet Sprog — være væk herfra, naar Rydholm og deres Ting skulde paa Auktion!"

Han hørte hende sige ganske sagte: „Jeg kunde maaske trænge til, at en vilde være lidt god imod mig, — jeg savner din Moder saa meget."

Noget begyndte at løsne sig i ham, noget fremmed, der længe havde gjort ham usikker i Væsen og Tanke. Men han holdt igen, gjorde sig haard. Hvad nyttede det, naar hun dog efter Ferien rejste fra ham . . . . . „Være lidt god." Maaske han skulde agere Kælegris med rødt Baand om Halsen, saaledes som hun fortalte forleden, at de brugte i Italien.

Naar Moder nu altsaa var død, var det bedst at glemme, at den Slags eksisterede.

I en Tone, som drejede det sig om Handel, sagde han: „Jeg skal læse for dig, spadsere med dig —." Han stoppede op.

„Godt," sagde hun muntert, „saa rejser vi om en Uge. Jeg skal bede Hr. Petersen ordne det med Skolen."

— — —

En tidlig Morgen, en Maanedstid efter, stod Rob, som Tante Ebba kaldte ham, og saa ned i Kilden. En stor Hal var bygget hen over den. Der kom og gik en Mængde Mennesker. Folk kom med deres Bægere, Brøndpigerne svrang ned ad Trinene og hentede Vandet. Drikkende Mundfuld efter Mundfuld spadserede Folk ud i Parken.

Hvad vilde Kresten sige, hvis han skrev til ham, at Kilden var et Vand af Størrelse som Gadekæret, hvor Vandet boblede op, gloende hedt, og var ligesaa godt som Medicin. Han vilde sige: „Det er Løgn, Robert." Han vilde heller ikke tro, at det blev ledet i Rør ind i Badeanstalter, de behøvede blot at aabne en Hane, saa kom det skyllende og dampende.

Det maatte vel kunne gøre Tante Ebba rask. Naa, det manglede bare, at han skulde gaa her og være bange for, at hun ikke skulde komme sig! Han længtes pludselig saa desperat efter Jeppe. Det var den, der brød sig mest om ham i hele Verden.

„Morning, old boy," sagde den engelske Dreng, som Tante Ebba havde faaet til at tage ham med paa deres „cricket party. ." Robert strammede sig op, han skulde ikke sige, at en dansk Dreng var sur og uhøflig. Det gik nogenlunde med det engelske, lidt kunde han fra Skolen, og Tante Ebba havde snakket med ham paa deres lange Ture.

En Dag blev de ved at gaa langs Floden, der hvirvlede forbi dem, mellem Bjergene; ustandselig løb den, men Overfladen var forskellig, snart bruste den udenom en Klippeblok, snart var den glattere over flad Bund, saa et lille Fald og Farten blev vild. Der flod en Busk, som den maaske havde revet til sig langt herfra nær Udspringet. Robert kunde ikke blive træt af at se paa den og høre Tante Ebba fortælle.

Floden løb forbi en gammel By, gemt bag tykke Mure. I den lange mørke Port gav Trinene Genlyd. Over snævre Gader bøjede spidse Gavle sig, som om de var faldet i Søvn. Ogsaa Beboerne sov nok. Det var Middagstid.

Gennem et Hus med en hvid Hjort som Skilt førte en

Gang. For Enden af den lyste det grønt. Stille gik de igennem og satte sig ved et Bord under et Kastanietræ.

En gammel Kælderssvend, der kom ud, beklagede, at Kokkepigen var saa ubehagelig, naar man vækkede hende af hendes Middagssøvn, men han skulde nok lave dem en god Pandekage.

Opad Muren voksede en dejlig Blaaregn. Saadan en, som hjemme paa Rydholm.

Den Kostskole, de vist tænkte paa at sætte ham i, laa nærmest Petersens, saa det blev nok der, han skulde i Ferierne. De var jo ogsaa rare, Petersens, og gode mod Jeppe, men de havde altid svært ved at naa det, de skulde, saa det vilde være en Lettelse, hvergang han rejste — én mindre at vadske op efter og gøre rent efter. Han kendte det.

Den gamle Fyr kom med Maden, og Rob lærte, at man kan spise Pandekager uden Syltetøj, men med grøn Salat til.

Blaaregnen hilste nok ogsaa Tante Ebba fra Moder. Hun gav sig til at tale om, da hun kom over til Robs Daab, hvor dejlig en Dag det var, og hvor Moder saa yndig ud med en Blaaregnsblomst i sit lyse Haar. Rob sad og kradsede med Foden i Gruset, men sagde ingenting. Saa tav Tante Ebba. Lidt efter rejste hun sig for at betale. . . .

Der gik Dør ud baade fra Frøken Høgs og Roberts Værelse til en Altan. De boede hos en Gartner.

Dagen efter Turen sad Rob i sin Afdeling af Altanen med en Bog, men gad ikke læse; han var lidt ked af det.

Han kunde jo godt gaa ind til hende og spørge, om han saa skulde paa det her Jomsborg. Naar hun blot ikke troede, at han kom for at indsmigre sig og bede hende tage ham i Huset.

Da han hørte, at hun rejste sig fra sit Skriveri og kom hen i Døren, lukkede han Øjnene.

„Sidder du der og sover, Rob," sagde hun mildt. „Kom ind paa min Sofa, der er for varmt i Solen."

Inden han fik sig tænkt om, laa han derinde med en god Pude under Hovedet, og medens han lyttede til, at hendes Pen gik over Papiret, faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, var Solen borte fra Altanen. Saa var Klokken over fem, og de plejede at gaa til hendes Eftermiddagsdrikning Klokken fire.

Det kunde ligne hende at vente med at gaa med Døren for ikke at vække ham. Han begyndte at kende Tante Ebba ganske godt.

„Den Skraber trængte du nok til, Rob." — Hvis det nu havde været Mor, var hun kommen hen til ham og havde kælet for ham.

Han rejste sig. Det var ikke Mor. Aldrig mere Mor. Men det var jo dog Tante Ebba, og hun skulde ikke tro, at han slet ikke forstod, at i det var der ogsaa noget godt.

„Det bliver Regn," sagde han voksent. Tante Ebba, der ogsaa havde rejst sig, satte sig igen.

Lidt efter gik de over i Kurhaven for at høre Musikken, de kunde ikke rigtig komme i Gang med at snakke.

Et Par Døgn regnede det stærkt, og de gik Tur i dansk fornuftigt Regntøj sammen med den engelske Dreng.

En Morgen i Torvejr, da de kom over til Kilden, havde Folk saa umaadelig meget at snakke om, at de fleste stod stille med Kruset i Haanden i Stedet for at vandre rundt. Men Musikken spillede, og Pigerne sprang op og ned og tog Vand til Folk som sædvanlig. Den engelske Dreng fik Robert med hen til en af de Veje, der gik langs Floden.

Hvor var det Højvande! Og alt det, der kom drivende: Hele Øer af Græs, Træer med Rod, Kasser og Brædder. Og der en Bænk; det kunde godt ligne den gammeldags, der var i Haven med Blaaregnen. Der havde nok været mægtige Regnskyl oppe i Bjergene.

Efterhaanden havde en Del Mennesker samlet sig. Damerne balancerede mellem Pytterne, som stadig blev større og større, skønt det ikke regnede.

Der kom en Bro drivende. Der en Vugge. Folk blev saa stille. Og der en rødmalet Syæske.

Robert blev saa trang om Hjærtet. — Vandet maatte altsaa have været inde i Husene. Mange vendte sig for at gaa. Nu var der ingen tørre Pletter mellem Pytterne, de maatte vade igennem. En Dame klagede over sine gode Sko, en anden klynkede efter sine Børn.

Rob gik ogsaa. Tante Ebba var maaske bange. Det var bedst, de ikke kom fra hinanden. Oppe ved Musiktribunen var der tørt. Musikken spillede en Marsch, da en Herre sagde noget op til Dirigenten. Hornene holdt op, Trommen lød et Øjeblik, saa blev der stille.

En af Inspektørerne kom til og sagde, at det var ingen-

ting; Vandet vilde snart synke. „Der er drevet Lig forbi oppe fra Bjergene," blev der svaret.

Flere Damer græd, Herrerne saa noget forsjamskede ud. Heldigvis, der kom Tante Ebba i rask Gang. Da hun kom hen til ham, var hun rolig og selvbeherskет som sædvanlig. Robert kunde næsten have ønsket, at hun havde været lidt ude af det.

De boede paa den anden Side af Floden og maatte skynde sig over Broen, før Vandet naaede op til den.

Nogenlunde tørt var der paa Fortovet ved den Vej, de skulde, men Politibetjenten stod paa Vagt i Vejkrydset i Vand til Anklerne og gav Folk Besked.

Ude fra Altanen saa de en gammel Kone paa den anden Side af Gaden have travlt med at skrabe Jord sammen, for at Vandet ikke skulde løbe ned i hendes Kælder. De var nede at tale med deres Bært, som mente, at Toggangen var standset. Da de kom op, saa de, at hans Roser stod under Vand. Han selv kom farende ud for at redde Hønsene. Vandet steg og steg. Men endnu stod Betjenten og dirigerede Færdselen.

„Rob, ved du hvad, jeg tror gerne, at her ikke er Fare, men selv naar Vandet falder, bliver her ikke rart, skal vi se at slippe bort?"

Rob kiggede ud paa Trappen; Vandet stod et Par Trin op ad den. Medens Frøken Høg var nede at ordne med Bærten, tog han Tøjet op af Skuffen og lagde det pænt sammen paa Sengen. „Det er der ikke Tid til, Rob," og Tante Ebba proppede sit og hans hulter til bulter ned i Kufferterne, da hun kom.

„Der skal nok en Oversvømmelse til for at faa dig til at være uordentlig," lo han.

Gartneren tog Frøken Høg paa Armen og bar hende ud af Huset og et Stykke opad Gaden til en Vogn. Rob maatte ogsaa finde sig i at lade sig bære.

„Kommer du med vor kære Frøken næste Aar?" spurgte Gartneren.

Robert mumlede forlegent.

Der holdt et Tog med Dampen oppe, men ingen svarede dem paa, hvornaar det skulde gaa. Folk drev efterhaanden bort. En ældre Herre kom ud fra Stationsforstanderens Kontor.

Han sagde til Frøken Høg: „De vil ikke have Strømmen fra Hotellerne herop. Vandet har naaet Dæmningen nede i Dalen; der bliver for stærkt Tryk paa Skinnerne, hvis Toget bliver overfyldt."

„Gaar Toget da?"

„Snart. Men Frøken, jeg har været Jernbanechef i mange Aar —, jeg tager ikke med!" Lidt efter kom han igen hen til hende. „Jeg har faaet fat i en Automobil til at køre mig og min Familie over Bjergene. Desværre tør Føreren ikke tage flere med paa Grund af de stejle Veje. Bliv paa Stationen i Nat, Frøken! Vi lader en Kuffert blive tilbage, saa kan vi tage Drengen med os." Tante Ebba takkede ham meget, men Rob hviskede: „Du vilde jo ikke have rejst fra mig, hvorfor skulde jeg saa rejse fra dig! For Resten kan du vel begribe, at de ikke sender Toget af, hvis det er splintrende galt fat. Kom."

Konduktøren meldede Døren i, og de kørte.

Rob tog to Rundstykker op af sin Lomme. „De laa paa din Morgenbakke, man tager den mere med Ro, naar man ikke er altfor knagsulten. Værsgo."

Ingen af dem havde Appetit, men de gnavede dem tappert i sig.

Nu gik Toget nedad. Floddalen var bredere her. Den lignede en Sø, hvor Vinstokkene ragede op over Vandet. Toget holdt, og Konduktøren kom og sagde: „Maaske er det rigtigst, at de holder Dørene aabne og sidder ved hver sin, hvis der, hvad vi aldeles ikke tror, skal ske et Uheld."

De aabnede Dørene, men de sad ikke ved hver sin, men ved Siden af hinanden. Rob holdt hende under Armen. Han mærkede, at hun trak sin Arm fra ham, og han blev flov og lidt ærgerlig, men hun gjorde det kun for at lægge den om hans Hals og holde ham fast ind til sig, som Moder vilde have gjort. Saadan sad de tavse, medens Toget langsomt kørte frem, og Vandet sprøjtede ind ad Døren.

Men Rob tænkte, at det vilde være noget med „forbi", ligesaa afgjort som Begravelse, hvis hun ikke vilde beholde ham helt, saa man i Fremtiden bare skulde være én, som var til Ulejlighed, naar Ferien kom.

— — — — — — — —

Det var Aften. Ind i Kølner Domkirken kom en Dame og en Dreng. Hendes Dragt var meget krøllet, men hun saa fin ud.

De blev staaende og saa op i det mægtige Rum, hvor Spidsbuerne svandt højt oppe i Halvmørket, og en Lampe brændte i det fjerne over Altret. Enkelte Mennesker kom ind, knælede og bad stille.

En Tid stod de tavse. Saa satte de sig paa en Bænk ved Væggen.

Igen oplevede Ebba Høg det Øjeblik, da det gav et Ryk i Toget, saa alt vaklede, før det standsede. Den bageste Godsvogn var gaaet af de undergravede Skinner. Det var ikke Angsten, hun havde følt stærkest. Det var en pludselig Befrielse fra al Tvivl, om hun evnede Opdragelsen af ham . . en alt udfyldende Vished: Med den Kærlighed til ham, som hun havde forud for alle andre, hørte hun helt og for altid sammen med ham, med dette Barn, hvis første Indskydelse havde været, beskyttende og søgende Beskyttelse, at slaa Armene om hende.

Var det kun sket i Angst, da Grunden skred, eller vilde denne uvilkaarlige Følelse af at høre sammen med hende ogsaa holde i begivenhedsløse Hverdage?

„Rob," hviskede hun, han sad med Hovedet bøjet tilbage og saa op i Hvælvingen: „Hvad tænker du paa?"

Han vendte sig mod hende og aabent sagde han: „Tante Ebba, vil du nu ikke nok sige mig ligeud, ja eller nej, maa jeg blive hos dig?"

„Ja, Rob, baade du og Jeppe — kære, kære Rob, hvor jeg dog har længtes efter, at du selv vilde sige det!"

Sagføreren: »Da jeg var Barn, var det mit højeste Ønske at blive Røver!«

Klienten: »Hvor De maa være et lykkeligt Menneske. Det er ikke alle, som har kunnet faa deres Barndomsdrømme til at gaa i Opfyldelse!«

*

Barbereren: »Herren er i Færd med at blive noget tynd-haaret. Har De forsøgt vort nye Haarvand?

Kunden: »Nej, det har jeg ikke. Saa det er ikke deraf, det kommer.

*

Svigerfaderen (da han har udbetalt Medgiften): »Dette er vel de første Penge, De har fortjent paa en ærlig Maade?«

DE TO TALENTER

FORTÆLLING AF
NICOLINE BJERGBY

ILLUSTRATIONER AF
M. KRISTENSEN

Anders Have saa paa sit Lommeur, inden han bankede paa Kontordøren. Der var ingen, som svarede: Kom ind, ja saa fik han give Drej, „æ Mand", som de kaldte Gaardejer Niels Sindal her nede omkring Færgestedet ved Limfjordsrenden, han vilde skam have sin Kontortid respekteret. Han stod og saa sig om i den store, firkantede Forstue, hvor lammeskindsforede Kørekavajer hang paa Knagerækkerne sammen med meget andet godt Overtøj, han rømmede sig, Efteraarsvejret var raakoldt, og slog sig for Brystet, „Høm —".

Kontordøren blev aabnet, og „æ Mand" kiggede ud. „Naa, er det dig, Anders, ja, kom kuns ind i Varmen," sagde han, og det hørtes paa Stemmen, at han havde travlt. — Niels Sindal var en stor forladen Mand, hans blonde Ansigt var glatbarberet og skinnede af Velvillie, han satte sig med en vis selvfølende Hjemmevanthed ved det mægtige nye Skrivebord, som var et Virvar af forskelligartede Papirer.

„Vilde du snakke med mig, Niels?" spurgte Anders Have, da han havde ventet tilbørlig længe indenfor Døren.

„Ja — jow, det var det a vilde, Anders; men sæt dig. Det hvirmer om Ørene paa mig lige i disse Dage — vi nærmer os jo Terminen."

„Ja —." Anders satte sig beskeden paa den nærmeste Stol, den brede, læderbetrukne Sofa saa altfor magelig ud. — Der var noget stilfærdigt og sørgmodigt over baade hans Holdning og Stemme, det havde ikke rigtig villet fortage sig, siden han mistede Konen. — Der var ogsaa noget uragtigt tungt i de mørke, tætsammensiddende Øjne, og i det blegladne Ansigt med det graalige, kortstudsede Skæg. Desuden var han lidt ilde berørt ved at blive kaldt ned til „æ Mand" nu saa nær op til Terminen — det var jo mange Penge han skyldte ham.

„Naa, hvordan gaar det, Anders, er du snart kommen til Hægterne igen?“ Niels Sindal saa ikke op fra Papirerne.

„Hum — jo Tak! Jo, det er jo en svær stor Trøst, at min ældste Datter Mariane blev hjemme ved mig, efter at hun jo havde plejet sin Mor paa det sidste. Det er en Velgerning, Mariane viser mig, det ved a nok, for hun havde jo sine kronede Dage og tjente endda en god Løn der oppe i Aalborg hos Magisterens; men med Guds Hjælp, saa kommer a vel endeligmaal saadan til Krylt, at a engang kan paaskønne hende det.“

Nu lod det til, at Niels Sindal havde Tid. „Værsgod, Anders, tag dig en Cigar!“ Han rakte en halvfyldt Kasse frem.

Anders saa spørgende paa ham og famlede ved Siden af Kassen. Hvad skulde nu det betyde, „æ Mand“ plejede just ett at være spendabel af sig? — Naa, han fik da Fingre i en af de fine Tingester og fik den tændt.

„Har du da i Sinde at beholde Mariane hjemme?“ spurgte Niels Sindal, mens han selv lod Røgen pulse.

„Ja, det har a da rigtignok, saa længe hun vil blive ved mig. — Efterhaanden som Mette Marie blev ringere, kom al Ting til at se saa sølle, forsømt og forfaldent ud, a har jo saa at sige gaaet og prunslet aljenner med det i de sidste Par Aar — baade ude og inde — for min sølle Kone havde jo ingen Kræfter; men Mariane har endda faaet sat Skik paa det — saadan inden Døre, det er en grumme stor Fornøjelse at se paa — saa oplivendes.“

„A hører det, ja. Du har nok faaet det saa fint, at du maa sætte dine Træsko og gaa ind ad Bagdøren hos dig.“ Niels Sindals lille, faste, fyldige Mund lukkede sig om et Smil. „Er det nu ett vel meget Finhed igen, Anders — for en Husmand?“

„Aa — tho der kan endeligmaal være noget i det, du der siger, Niels, men Mariane er jo bleven vant til fine Sæder der oppe i Aalborg, og noget skal hun da have at glæde sig over, ellers blev det jo for kedsom for hende. Og ret mange Kroner har det ett kostet — hverken hende eller mig, og saa er det jo saa langt fra, at det forringer min Ejendom — saa langtfra, Niels.“

„Ja, Anders, a er ked af, at a er nødt til at bedrøve dig, for du er en flink og punktlig Mand — i alle Maader, men kunde du ett gøre mig den personlige Tjeneste at skille dig af med Mariane? — A vil nødig sætte haardt imod haardt og sige: at ellers opsiger jeg de Penge, du skylder mig til den nære Termin, a vil helst, at vi kommer til en fredelig Forstaaelse."

Det gav et Sæt i Anders, og han stirrede uforstaaende paa ham. — „Skille mig af med Mariane," gentog han undrende.

„Ja, det er det, a forlanger af dig. Bores Erik gaar nemlig og smisker efter hende — og det vil a ett vide aw."

Det tog igen lang Tid for Anders at samle sig. „Nej, det maa jo endeligmaal være enhver sin egen Sag, hvem de vil gaa og smiske efter, det er vist nok, men kunde det ett være noksaa meget paa sin Plads, at du forbød din Søn det? — Mariane passer sig selv, kender a hende ret. — A tykkes, det er lige haardt nok, at din Søns Smiskeri skal svie til mig."

„Hør nu, Anders, tag nu imod Fornuft, det staar vi os altid bedst ved. — Du har jo to Døtre til, du kan jo lige saa godt tage den yngste hjem at holde Hus for dig, det var mere paa sin Plads — efter min Mening."

„Ja, men det er ett Mariane," svarede Anders en Smule skarpt og afvisende.

„Naa, ja saa den næstyngste da? Frederikke er jo nu en fuldvoksen Pige, og hun har Ord for at kunne bestille noget."

„Ja — jow, de er dygtige Piger begge to, det var Synd at sige andet — men det er alligevel ett Mariane."

„Det var som — — kan der være saa megen Forskel paa tre Søstre, at Mariane er den eneste af dem, som er værd at lægge Beslag paa?"

„Det lader da endeligmaal til, at din Søn er af samme Mening," kom det hastigt og en Kende spydigt fra Anders.

Niels Sindal lod sin fyldige Haand falde midt i Papirbunken paa Skrivebordet: „Min Søns Mening kan vi passende lade ude af Betragtning, for her i Gaarden er det mig, som bestemmer."

„Javel — jow — men hjemme hos mig skulde en vel tykkes —," vovede Anders at antyde.

Niels Sindal vendte sig fra ham med et Skuldertræk. „Vi har Papirerne liggende her foran mig, og du ved jo, at da du købte Lyngtoften med tilstødende Kærskifte af mig, da blev der ikke nævnt nogen Opsigelsesfrist, hvad Pengene angaar —."

„Jo, nævnt blev det, men desværre ett skrevet," indskød Anders.

„Der staar endnu tilbage med Renter og Rentes Renter to Tusind og tre Hundrede og enogtyve Kroner og femogfyrre Ører. Værsgod, Anders Have, her har du Opsigelsen skriftlig. Sender du din Datter Mariane til Aalborg igen den første September, saa river vi den i Stykker — ellers venter a dig her med Pengene Terminsdagen den ellevte i næste Maaned."

To Tusind og tre Hundrede Kroner? — Det løb ganske og aldeles rundt for Anders, mens han greb Sedlen. „Fo' wal," sagde han uden at se paa Niels Sindal, idet han snoede sig ud af Døren. — Men det var alligevel ingen slagen Mand, der trampede forbi Kontorvinduet og ud af Gaarden, thi Breden var godt oppe i Anders, og den fik ham til at stinde Ryggen.

Naa, saadan var det altsaa fat — Erik havde faaet Kik paa Mariane. — Ja — han havde nok lagt Mærke til, at den Lurendrejer gjorde sig saa mange Ærinder op forbi Huset og indad Døren ogsaa. Han var nu slet ett saa tosset den samme Erik, for Mariane kunde blive ham baade en stads og en dygtig Kone, men han tvivlede næsten om, at Mariane vilde have ham, ja han gjorde allivel —.

Anders var kommen saa langt, at han kunde se sit Hus. — Ja — graa og fugtplettet, sølle og forsømt saa det jo ud, og Solleheden faldt saa meget mere i Øjnene, eftersom Huset, der var bygget i Vinkel, laa saa højt paa Bakken med Façaden ud mod Landevejen, de fire Karm lave Stuevinduer gloede saa mørke og trøstesløse ned til ham. — Havde Niels Sindal endda villet have ventet med Pengene til Foraaret, saa Mariane havde faaet pyntet lidt op paa Huset udvendigt ogsaa, saa havde det vel ett været saa vanskeligt at faa et tredie Prioritetslaan; men som det nu var?

Da han traadte ind ad sin Gangdør, begyndte han straks

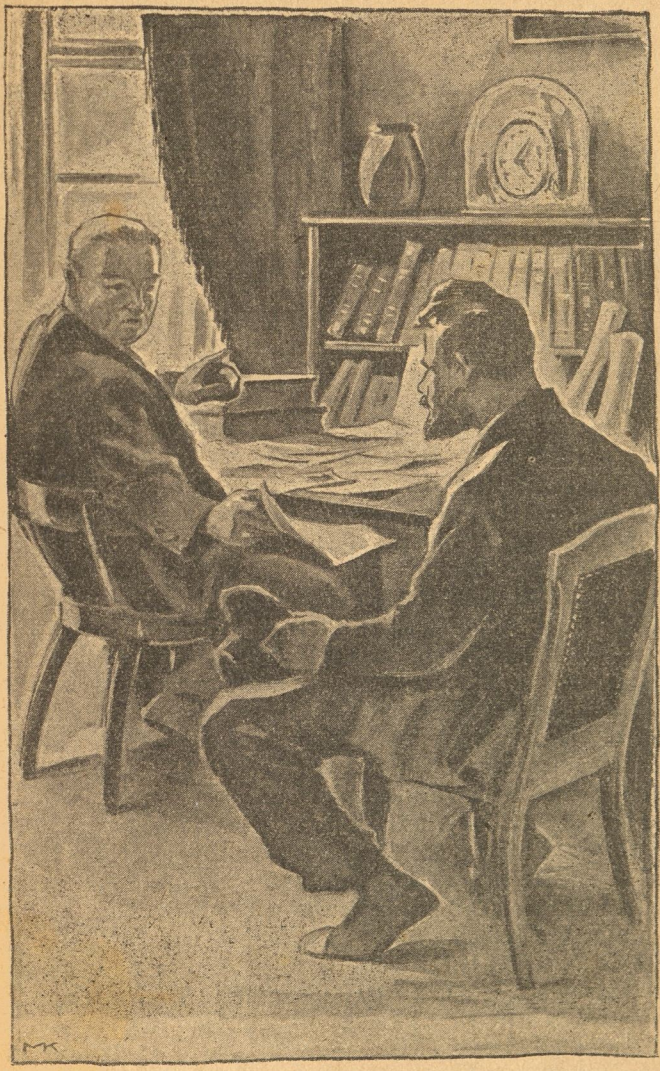

at se sig om med et takserende Blik: — Gangen eller Forstuen var smal og havde hele Husbreddens Længde, Væggene var oliemalede med en blaagraa Farve helt op til de nye Knagerækker paa begge Sider, ellers var Loftet og det øverste af Væggene hvidtet. I den bageste Ende af Gangen op mod Vinduet havde Mariane indrettet sig en bitte Vinterhave, hvor Slyngplanterne hang i Messingampler ned fra Loftet, og Blomsterpotterne var stillet paa en Forhøjning, som var beklædt med rødt Filt. — Det saa godt ud, det gjorde det nu, saa kunde de kalde det en naragtig Finhed, hvem der havde Lyst.

Han hængte Hatten og Ydertrøjen fra sig, byttede Træskoene om med et Par Listesko og aabnede ind til Dagligstuen. Der blev han staaende i Døren, for han kunde se gennem alle tre Stuer og lige ud af Nordgavlens Vinduer, og han vilde villigt indrømme, at saadant et Indbo havde faa — eller snarere ingen Husmandsfolk der paa Egnen — og dog var der ett en Stump, som ett var paa sin Plads i et gammeldags Bondehjem. Mariane kunde sine Ting, hun havde lært det der oppe i Aalborg hos Magisterens, som jo samlede paa gamle Sager. — Langbordet og Vægbænken var bare bleven malet brunt og derefter lakeret saa blank, at én næsten kunde spejle sig i det, det samme var sket med Dragkisten og Bornholmeruret, de to gamle Armstole og Rygebordet med Boghylden over. Bilæggerovnen var pudset, saa man skulde tro den var af Sølv — ja, og saa var der alt det Messingtøj, som Mariane havde handlet sig til rundt omkring i Sognet: Fyrbækken, Morter og Lysestager for ikke at tale om Tinkruset paa Bordet, det kunde nok være, at det skinnede, saa det slog Blink i Blink, ihvor han saa hen.

Den næste Stue var Marianes: En Kommode, et Skab, Bord og Stole og en Puffeng, det var saamænd saa enkelt, men saa fint og net. Indenfor igen var hans Stue, og der var snart allerskønnest, for han havde faaet Himmel over sin Seng, og det baade med Kappe og Frynser og Omhæng, og da al den Stads jo ett maatte bringes i Uorden, hvis det var han vilde have sig en Middagslur, saa havde Mariane indrettet en Løjbænk med broderede Puder og Tæpper til ham. Og den Løjbænk kunde ses helt her ude fra Gangen

og tværs gennem alle tre luftige Stuer med de hvidskurede Gulve, og det var saa skønt, saa lunt og hyggeligt. — Nogle Potter Maling og Limfarve og meget Arbejde havde det jo kostet baade Mariane og ham, men det havde rigtignok ogsaa gjort sin Virkning.

Og endda var han ett helt sikker paa, at det hele havde været saa festligt, hvis ett Mariane havde staaet derinde med sit lyse Haar, sine hvide, runde Arme og sin pæne blaa Kjole. Hun var jo saa kon hans ældste Datter — rigtig sin Moder op ad Dage: saa rank af Skikkelse, saa fin og skær i Huden, og saa de glade blaa Øjne, der ligesom gjorde al Ting lysere omkring hende.

„Hvad staar du og grunder paa, Far, kom dog ind og sig mig, hvad Niels Sindal vilde dig," kaldte Mariane lidt utaalmodigt.

„Han vilde ett noget godt, bitte Mariane."

„Var det Pengene?"

„Ja ogsaa hver Øre — og det inden Terminen."

„Jeg kunde næsten tænke det," sagde Mariane, men stirrede alligevel lamslaaet ud af Vinduet.

„Ja, min Pige, nu sidder a net i det — enten maa a se at faa et Laan i Huset, heller ogsaa maa a skille mig af med dig, det forlangte han med rene Ord."

„Hvad svarede du?"

„A er ræd for, at a ett var saa helt føjelig og tam, som a havde staaet mig ved at være. Vil du finde mit Helligdagstøj frem, a maa afsted ind til Købstaden og snakke med Sagføreren."

Mariane blev staaende, og Anders vilde have givet meget til at vide, hvad der rørte sig indenfor Datterens klare, hvide Pande, men spørge hende kunde han ett — nej, det vilde være som at bryde ind i fremmedes Ejendom. Hun var jo snart femogtyve Aar nu, og aldrig havde han hørt, at hun havde haft nogen Kæreste eller haft noget Fjanteri for med hverken den ene eller anden, skulde det forfærdelige Uheld nu være sket, at hun var kommen til at holde af ham — Erik, saa var det endda en tung Tilskikkelse, for nu havde Niels Sindal givet sin Mening tilkende, og Sønnen var for magelig af sig til ett at rette sig efter den.

Endelig gik Mariane efter Tøjet. Han stod og lyttede til hendes rappe Skridt: klang de ett ligesom en Kende hidsige mod Gulvet? Jo, han syntes det, og det lettede; thi modfalden eller sorgfuld orkede han ett at se hende — ett nu, saa kort Tid efter han havde mistet Mette Marie.

Mariane slængte Tøjet over en Stol, Knapperne slog smaa haarde Smæld mod Træet. „Ja, du ved jo, Far, at jeg har seks Hundrede Kroner, du maa helst faa Sparekassebogen med at vise Sagføreren, saa kan han da se, at vi ikke er helt lens."

Anders Have var i Færd med at stampe Støvlerne paa, han saa hastigt op i hendes Ansigt, men det blev han ikke klogere af: der var en haard Glans i hendes Øjne, og Hovedet var rejst en Kende stejlt og trodsigt, ellers røbede hendes Mine intet. „Ja, Tak Mariane! Du er god imod din Far, men a skal ett glemme dig det," sagde han bevæget.

Fjordbyen havde flere Sagførere, men for Anders Haves Vedkommende kunde der ikke være Tale om andre end H. Tøvring, alle vidste, at han var bondefødt og havde stor Indsigt i Landboernes Sager, desuden havde han Ord for at nære Sympati for Smaamanden.

„Det er jo Dem, som mistede Deres Kone i Høst?" sagde Sagfører Tøvring, da Anders havde sagt ham sit Ærinde.

„Ja, det er det jo, og det har sat mig en Del tilbage — baade paa den ene og anden Maade. Mette Marie havde jo skrantet i et helt Par Aar, og én vilde jo gerne gøre det saa godt for hende som vel muligt, og saa skortede det jo paa Arbejdet. Men nu har a min ældste Datter hjemme, hun skal nok hjælpe mig paa Fode. — De seks Hundrede Kroner er forresten hendes."

Sagføreren var en høj og muskelstærk Mand, med sit skarptskaarne Ansigt og med sine mørke Øjne, som skuede ud over Brillerne, saa han egentlig ikke just venneseel ud. Det krob i Anders — Stykke for Stykke — eftersom han flyttede sit fikserende Blik op og ned ad ham. Endelig spurgte han:

„Hvorfor har Gaardejer Sindal opsagt sine Penge hos Dem, Anders Have, han sidder jo godt i det, saavidt jeg ved?"

„Ja, tho det er jo da saadan noget privat, som —"

„Javel. Men naar jeg skal skaffe Dem Laan i Deres Hus, saa er det af stor Interesse for mig at vide, hvordan De staar Dem med Deres Naboer."

„A har hidtil staaet mig godt, Hr. Sagfører, ja det tør a redelig paastaa; men naar det endelig skal være, saa er det, fordi Sindal vil have min Datter væk fra Sognet. Æ Søn gaar nok og kikker efter hende, og det vil Sindal ett vide aw."

Sagfører Tøvring gav et forstaaende Fløjt fra sig. „Jamen var det ikke nemmere for Dem at lade den Datter fare — og billigere for Dem ogsaa, for Penge er dyre at faa fat paa nu om Stunder?"

„Mariane er nu saadan beskaffen, at det paa ingen Maader kan betale sig for mig at skille mig af med hende — ett om det saa skulde koste mig mere end de to Tusinde Kroner."

„Naa. — Er hun det?" Sagføreren grundede lidt. „Ja, gaa saa et Øjeblik ud i Venteværelset, jeg skal tale med min Søn. — Aa Karl, kom lidt herind," kaldte han ud i det yderste Kontor.

Karl Tøvring var Jurist og Faderens Fuldmægtig, han var en velvoksen ung Mand med et lyst og frejdigt og aabent Ansigt. —

„Jeg har hørt, hvad det drejer sig om, Far," sagde han, „men det kan absolut ikke betale sig at have med den Forretning at gøre. Huset ser forsømt og forblæst ud, og Jorden er bakket og tør — det er —"

„Aa stop lidt, Sønneke," afbrød Sagføreren, „Manden tiltaler mig. Og en Forretning er en Forretning. — Har man faaet et Par af sin Herres Talenter, begraver man dem ikke i Jorden, ved du nok. — Gør derfor Bilen klar og tag med Anders Have hjem og se paa Skravleriet — kommer de to Tusind — som tredie Prioritet — ikke Totalværdien altfor nær, skal han have Pengene. — Du maa aldrig glemme, at din egen Bedstefar var saadant et Jærn af en Husmand, der sad og skrabede Penge paa en Sten. — Og hør! — Tag og se lidt paa Datteren med det samme — hun begynder virkelig at interessere mig," tilføjede han, allerede optaget af næste Sag.

Den unge Jurist vendte tilbage fra Landturen besjælet af

en hel anden Mening, end da han tog ud. — Anders Have fik Laanet, og Niels Sindal fik sine Penge Terminsdagen. Og da det var overstaaet, gik Anders om paa Toften bag sit Hus for at se ned over Sindalsgaard, mens han røg sig en Pibe.

„Aa — ja saamænd, ja," skuttede han sig overbærende og alt tilgivende. „Ja jow," han rankede sig pludselig op, „hjemme hos mig skulde én da tykkes, at én selv bestemte." —

Niels Sindal var den Mørkningsstund ikke god at komme nær. Han stod ude i Stalden og maalte selv Havren af til Hestene. „Har du lovet hende noget — hende Frøkenen oppe paa Bakken?" rev han af sig til Sønnen.

Eriks Ansigt var rundt som Faderens, og han havde et Blink i Øjnene og en lille Antydning af Smil i den ene Mundvig, som ingen rigtig kunde tyde. „Nej —" han tyggede paa et Halmstraa, „hvad skulde a love hende? Det, her er, er jo dit til Hobe."

„Ja, du forstaar vel, hvad a mener, dit Drog — har du bejlet til hende?"

„Ja — jow, det kan a ett sige mig fri for. — A sagde som det var: — „Min Far kan da ett leve alle Dage, og saa er der ingen Ting til Hinder for os to," sagde a.

Niels Sindal gjorde en Bevægelse, som vilde han give ham et Maal Havre i Hovedet, men saa betænkte han sig og spurgte:

„Hvad svarede hun?"

„Ja hvad — Piger griner jo af al Ting. — Hun sagde, at hun haabede, at du vilde blive fuldt og vel saa gammel som Methusalem."

Niels Sindal opgav at lirke ved Sønnen, han var ham for gaadefuld.

Mens Vinteren gik, havde Anders og Mariane travlt med alt, hvad der kunde gøres for at forbedre og pynte paa Huset: Der blev lavet grønne Skodder til de fire Karm Stuevinduer, en Blomsteraltan til hver af Gavlvinduerne. Og saa snart Foraaret kom med Sol og Lunhed i Luften, blev det Stykke Grønsvær, som skraaede fra Husets Façade og ned til Vejen, forvandlet til en nyanlagt Have, Træer og Buske fra den overgroede Kaalgaard blev flyttet om i Solen. Huset blev kalket med en mat, gul Farve, Gangdøren blev malet grøn

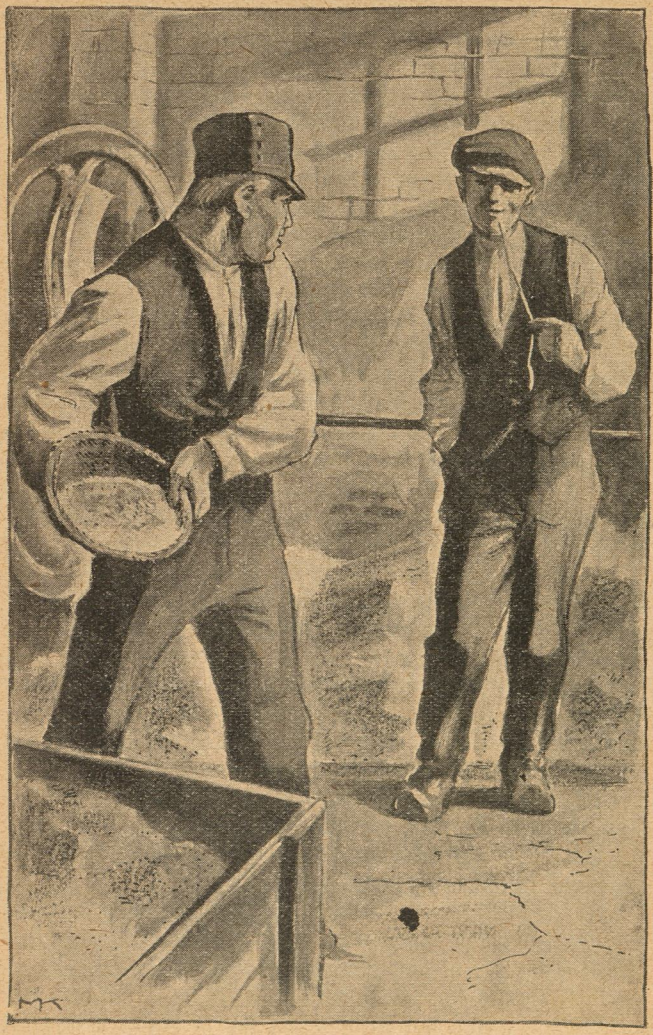

og fik et stort skinnende Messinghaandtag, de grønne Skodder og Blomsteraltanerne blev hængt ud.

„Se saa," sagde Mariane, „nu er Huset og Haven iklædt Foraarsklædning, nu kan vi tage fat paa Marken."

„Det skulde din Mor jo have oplevet at se," sagde Anders, og det var ikke helt fri for, at hans Øjne var duggede. Han gik længe frem og tilbage nede paa Vejen for at glæde sig over sit pyntelige Hus — han drev ogsaa en Tur om paa Loften for at se ned over Sindalsgaard. —

Da Efteraarsterminen kom, var Anders inde hos Sagfører Tøring for at betale Renter og Afdrag.

„Naa, hvordan gaar det, Anders Have — har Sommeren været god?" spurgte Sagføreren.

„Jo, Tak, det var Synd at klage; men min Jord er bakket og tør og trænger til Mergel. Derfor vilde a snakke med Dem om, hvisom De tror det kunde lade sig gøre at faa omprioriteret, saa a kunde faa et Tusind Kroner til en bitte Hest?"

„Se se, Anders Have, saa De spekulerer paa at blive kørende? — Er det nu ikke at slaa det lovlig stort op?"

„Kanskesig — men a vover det alligvel. Det er for dyrt at leje Hest til at faa Sæden i Jorden og til at faa Mergelen kørt op — saa hvis Hr. Sagføreren mener, at —?"

„Det ved jeg nu snart ikke, hvad jeg skal svare Dem paa, Anders Have, Tiderne er jo vanskelige; men gaa ind i Venteværelset og sæt Dem, jeg skal drøfte Spørgsmaalet med min Søn."

Anders gik, og Sønnen blev kaldt ind. „Nu vil han have Laan igen — Husmanden derude fra Færgestedet, gider du at tage ud og se efter, hvordan han har stillet sine Sager?" spurgte Sagføreren.

„Det behøves ikke, jeg har været der — af og til i Sommer," svarede Sønnen.

„Har du da haft Mistanke til Manden, eftersom du har holdt Øje med ham?"

„Naa — nej, det er Datteren, jeg har holdt Øje med, du bad mig selv om at se paa hende, fordi hun interesserede dig."

„Tror du da, at hun forringer Faderens Bo?"

„Nej, tvertimod." Sønnen tog efter Vejret, inden han fortsatte. — „Hun har netop været saa heldig at have faaet et Par af sin Herres Talenter, og hun har ikke begravet dem i Jorden."

„Hvadbehager?" — — Sagfører Tøvring behøvede ikke at vente paa yderligere Forklaringer, Sønnen stod jo der og rødmede som en Skoledreng. — Han havde nok tænkt sig og gerne set, at Sønnen skulde hente sig en Hustru ude fra en af de store Gaarde, det vilde jo kun styrke deres Position som Oplandets mest søgte Sagførervirksomhed, men at det skulde blive hos en forarmet Husmand? — „Gør Bilen klar, vi tager begge to med Manden hjem," sagde han bistert.

Der herskede en trykkende Tavshed mellem de tre Mænd, mens de sad i Bilen og susede afsted. Anders Have var svært betænkelig. Det var tydeligt, at han havde stillet for store Fordringer til deres Tillid, eftersom „han selv" var taget med. — Men tigge vilde han jo da ett.

Sagfører Tøvring strakte Hals og rettede paa Brillerne, da Bilen holdt udenfor det velholdte Hus. „Hvad, er det her?" spurgte han studsende.

„Ja, her bor Anders Have," svarede Sønnen og nød øjensynligt Faderens Overraskelse.

Mariane kom dem forundret og rødmende i Møde i Gangen. Sagfører Tøvring saa sig ivrigt omkring, saa ind igennem de tre Stuer, for endelig at lade Blikket standse ved Mariane. „Det er jo en Mønstergaard, De har, Anders Have," sagde han endelig.

„Nej — nej, det er da kuns et Husmandssted, men hvis a nu kunde faa den her bitte Hest, saa kunde a da endelig maal lade mig kalde for Bøelsmand," svarede Anders lettet og haabefuld. „Bær endelig saa god at gaa indenfor!"

Sagføreren skraaede straks over Stuens Gulv og hen til Boghylden. „Se se," sagde han, da han saa, at det var Blicher og Ingemann i pæne Bind. Han gik uden Opfordring ind i næste Stue og kikkede i Marianes Bogreol: „Naa, Deres Datter følger nok med Tiden, hvad den nye Litteratur angaar, Anders Have."

„Ja, Mariane holder svært meget af at læse i sin Fritid; men hun forsømmer ett sit Arbejde."

„Og hvad læser saa De?" Sagføreren skridtede ugenert ind i tredie Stue.

„Ja, tho a læser jo mest om Landvæsen og Kvægavl og deslige, ja, og saa i Biblen — det forstaar sig — der, hvor

Mette Marie har mærket af til mig," svarede Anders fuld af Undren over Sagførerens Adfærd. Thi hvad kom deres Smule Læsning Laanet ved? — Han skulde da mene, at deres to gode Køer og Kalvene og Grisene var nokſaa vigtige at beſkue.

Men det lod ſlet ikke til at interesſere Sagføreren, han gik den lige Vej tilbage til Gangen og hen til de to Unge, ſom ſtod og bøjede ſig over Marianes Efteraarsroſer:

„Naa, Frøken Mariane Have! — Aander De paa Deres Blomſter for at faa dem til at ſpringe ud — eller varmer De dem ved Deres Hjerte?" Han tog begge hendes Hænder, trykkede dem og ryſtede dem lidt og trykkede dem igen, mens han ſaa paa den rødmende unge Pige med et ſtort og anerkendende Blik. Saa vendte han ſig til Manden i Huſet:

„Hvordan er det, De har jo to Døtre til — kan De faa én af dem hjem at holde Hus for Dem?"

Anders Haves Anſigt faldt helt ſammen i Folderne, og hans Skikkelſe ſlappedes, mens Forſtaaelſen langſomt dæmrede for ham: Bilde Sagføreren nu ogſaa have Mariane væk? Det var altſaa ett Penge, at Sønnen havde Omſorg for, naar han ſaa tit kom vimſende i ſin Bil. — Ja, ſaa gik han nok Glip af den bitte Heſt, for han gav ſig ett — denne Gang heller. Mariane ſkulde blive, hvor hun var, og Sagføreren kunde holde ſin Knægt hjemme.

Sagfører Tøvring ſaa det overvældende Indtryk, det gjorde paa ham, og da han ſaa nogenlunde gættede hans Tanker, ſlog han ham opmuntrende paa Skulderen: „De ſkal faa Dem en Heſt, Anders Have, De ſkal faa to, om De vil, men De kommer nok desuagtet til at afſtaa Deres Datter Mariane, for naar ſaadan to Unge ſtikker deres lykkeſtraalende Anſigter ſammen over Blomſter — ſaa bærer det mod Giftermaal —."

Det var næſten for ſtor en Omvæltning for Anders, han ſlingrede formeligt. „Ja, er det ſaadant, at Mariane ſkal have ſit „Eget", ſaa maa a jo endeligmaal give Afkald — endeligmaal, ja."

Senere paa Dagen kom Gaardejer Niels Sindal kørende hjem. Han ſtilede ſtraks mod Vognhuſet, hvor Sønnen ſtod og pudſede ſin Cykel. „A mødte Sagfører Tøvring her oppe

paa Vejen, og det lod til, han gjorde sig en særlig Fornøjelse af at fortælle mig, at hans Søn var bleven forlovet med Anders Haves Mariane."

„Saa--aa!" Erik satte et Cykelhjul i en snurrende Bevægelse. „Ja, hende er han ett narret med."

„Nej, men du kunde vel have gjort dig lidt Anstrengelse for at faa hende, nu det viser sig, at hun er saa meget værd?"

„Det havde kanske været klogt."

„Klogt," brufte Sindal op, „a har en følle Tro til din Klogskab. Men for endelig at faa dig gift, faa kan du vel tage Søsteren, Frederikke, men kom nu ett bagefter denne Gang ogsaa."

Erik ſtandſede Cykelhjulet, men blev ſtaaende ſom ſtivnet i ſin krogede Stilling, hans Øjne traadte kuglerunde ud af deres Hulninger. „Det var kanske ett ſaa tosſet?" overvejede han.

„Nej, det er naturligvis ett Mariane, men det har vel ogſaa noget at betyde at blive Svoger til ſaa mægtig en Mand ſom Sagfører Tøvring — hvis du kan faa det ind i dit Hoved?"

„Aajow — for dig, ſom holder af at ligge i Proceſſer," ſvarede Erik ſpydigt. „Men hvis det er ſaadant, at du forlanger det, ſaa kan a godt gifte mig med Frederikke?"

Sindal blev ophidſet, fordi Sønnen tog Marianes Forlovelſe ſaa ligegyldig og tillige, fordi han viſte ſig ſaa føjelig. „Ja, ſaa forlanger a det," tordnede han, „for du er dog det trægeſte Drog, ſom —" Han holdt pludſelig inde, for Sønnen var oppe paa Cyklen og jog ud af Gaarden i ſaadan en hvinende Fart, at det tog Vejret fra ham.

Faa Minutter efter rev Erik Anders Haves Gangdør op. „Mariane," raabte han hæsblæſende ind i Stuen. „Min Far har i egen Perſon ſendt mig ud at fri til din Søſter Frederikke — tror du, hun tager mig?" Han greb Mariane og ſvingede hende rundt. „Hvad mener du, bitte ſøde Svigerinde, tror du ett nok, Frederikke lader ſig overtale til at blive min Kone, nu hun har været min hemmelige Kæreſte i ſamfulde tre Aar —?"

Anders Have havde lige faaet Piben tændt for at gaa en Tur om paa Toften, men nu ſlog det ham, at Niels Sindal og han egentlig havde lige ſtor Aarſag til at klukgrine af hinanden — for de Unge havde været dem for kloge — helt igennem. Nej, nu vilde han gaa ind i ſin egen Stue for at være i Enrum med ſine fortumlede Tanker, og der var han da ogſaa ligeſom en bitte Krumme nærmere Mette Marie.

DA HJERTET TALTE

FORTÆLLING AF
INGEBORG VOLLQUARTZ

ILLUSTRATIONER AF
Frk. *M. GUDME*

Fru Cecilie Kalborgs Pensionat var meget søgt og havde et udmærket Ry paa sig. Værelserne var propre — hun havde hele de to øverste Etager i Huset — og hendes Mad var sund, velsmagende og rigelig. Paa tredje Etage boede hun selv, og der var den store Spisesal og de to Dagligstuer, hvor Pensionærerne kunde drikke Kaffe og opholde sig, mens de ventede paa Maden, og i denne Etage boede ogsaa de mest velstaaende Gæster. Paa fjerde Sal var der til begge Sider lutter smaa Værelser, der gik ud til to lange Entréer; det var saadan en Slags Kvistværelser, og de fleste af Beboerne havde saa megen Plads uden for Vinduet, at de kunde have en lille Hylde der, hvorpaa de kunde stille et Par Urtepotter om Somren og om Vinteren kunde have Brød strøet til Fuglene.

Fru Kalborgs Pensionærer var alle agtværdige Mennesker, selv om nok enkelte af Pensionærerne fra den underste Etage mente, at hun ikke vragede nok mellem alle de Ansøgere, der altid var, hver Gang der blev et Værelse ledigt hos hende. Udvide Pensionatet vilde hun ikke; de to Etager var alt, hvad hun kunde magte, hvis hun skulde sørge or-

dentligt for sine Pensionærer, og hun var for ærekær til, at hun vilde sætte sit Renommé til. Hun tog sig omsorgsfuldt af dem alle, og uden at være paatrængende deltog hun hjerteligt i saavel deres Glæder som Sorger.

Hun var bleven Enke i en ung Alder, og det var for at tjene til Livets Ophold til sig og sine to Børn, at hun havde oprettet dette Pensionat. Børnene døde imidlertid begge, før de naaede deres tiende Aar, og nu blev hendes Virksomhed hendes Trøst og Redning. Omsorgen for de mange Mennesker, hvis daglige Velvære hun jo var ansvarlig for, bar hende over Sorgen og gav hende den Mildhed og Forstaaelse overfor Mennesker, som gjorde hende selv og hendes Hjem saa tiltrækkende for alle dem, der boede hos hende.

God og kærlig var hun i Særdeleshed overfor dem, som var ensomme eller havde svært ved at kæmpe sig frem, og hun gjorde, hvad hun kunde, for at hygge om dem. De smaa Hylder uden for Vinduerne i Tagetagen var hendes Opfindelse; hun vidste af Erfaring, at for den Ensomme betyder Blomster og Fugle saa uendelig meget. Hun glemte aldrig, hvor oplivet Helga Skjoldby havde set ud, da hun viste hende Værelset, og den unge Pige fik Øje paa de to Urtepotter med duftende Ærteblomster, der slyngede sig fra den lille Hylde helt op om Vindueskarmen.

Helga var knap nitten Aar, da hun lejede sig ind i det lille Kvistværelse i Pensionatet, og hun bar endnu Sorg for sin Moder; hun havde ingen Slægtninge og maatte klare sig selv, havde hun fortalt Fru Kalborg, og det var nok til at vække den godmodige Frues Medfølelse; fra den første Dag, hun saa Helga, omfattede hun den unge Pige med den moderligste Velvilje.

Helga var der nu paa tredje Aar, og hun følte sig ganske hjemme i Pensionatet. Sit lille Værelse var hun kommen til at elske. Den Boulevard, det vendte ud mod, kunde hun ikke se meget af, men hun kunde se Himlen, og det var jo meget bedre. Hendes Naboer var to ældre Damer — den ene var ansat i en Bank, den anden paa et Kontor, og de var begge stilfærdige Mennesker. Længere nede boede nogle unge Piger, der læste til Eksamen, og paa den modsatte Side af Entréen boede en Del af Pensionatets Herrer — ældre

som yngre; der var seks Værelser ligesom paa denne Side — fire ét Fags og to lidt større Værelser. Det, der gjorde disse Værelser saa eftertragtede, var, at der var Centralvarme, og at der til hver Entré hørte et Toiletværelse med Brusebad og varmt og koldt Vand.

„Er der ikke snart et Værelse ledigt her, Fru Kalborg?" spurgte Bankassistent Erik Fraasted, der var den sidst ankomne — han havde kun boet i Pensionatet i fire Maaneder.

Det var ved Søndagsfrokosten, saa man havde Tid til at passiare.

Fru Kalborg smilte og rystede paa Hovedet.

„Nej — skulde det være til en Herre?"

„Ja, — det er en af mine Kammerater — han vilde saa gerne herhen og bo. Det var ham, der var her Paaskelørdag om Aftenen."

„Aa — ham, De rejste med," nikkede Fruen. „Ham husker jeg godt." Hendes Tonefald var lidt koligere.

„Han er Velhaver! Men — De syntes vist ikke rigtig om ham, Fru Kalborg?"

„Jeg kender ham jo slet ikke," sagde Fruen afværgende.

„Mon han passer her," sagde Konrad Mygdal, der var Bogholder paa et anset Forlagskontor; „var det ikke ham, der vilde have, at vi skulde sætte Grammofonen i Gang og danse — Paaskelørdag!"

Bankassistenten lo.

„Ja, der er Humør i ham! Og han elsker at danse!"

„Jamen Paaskelørdag!" gentog Mygdal.

„Ja, hvad saa? Synes De, det er saa forfærdeligt? Hvad siger De, Frøken Skjoldby? Synes De, det var en Forbrydelse?"

„Jeg tror slet ikke, at han tænkte over det, da han foreslog det," sagde Helga.

„Der kan De se, Hr. Mygdal," smilte Fraasted triumferende, „ikke en Gang Frøken Skjoldby er forarget."

„Naa — det vil sige —" begyndte Helga, men standsede saa, da hun mødte et Par kloge, mørkegraa Øjne; de tilhørte en ung Mekaniker, der sad lige over for hende, Andreas Ørslev hed han.

„Det vil sige," fortsatte Bankassistenten hoverende, „at De, Frøken Skjoldby, er en usædvanlig fornuftig og frisindet ung Dame!"

„Derfor var det ikke mindre — taktløst af den Herre at foreslaa, at der skulde danses Paaskelørdag i et Hjem, hvor han var for første Gang —" sagde Andreas Ørslev beskedent.

Fru Kalborg nikkede bifaldende, og Helga tog ikke sine Øjne fra ham. Han saa' saa ærlig og god ud, da han sagde det, men det var jo tydeligt, at han just ikke brød sig meget om Bankassistenten.

„Et Hjem?" gentog Erik Fraasted og det var ikke fri for, der var lidt Spot i Stemmen, „kan man egentlig kalde et Pensionat for et Hjem — hvor hyggeligt det saa er?"

„Ja," nikkede Orslev bestemt, „Fru Kalborgs Pensionat er et Hjem for — alle os — der har mistet det, vi havde;" det sidste kom lidt sagtere, og hans Blik streifede atter Helga, der rent uvilkaarligt bøjede Hovedet.

Bankassistenten saa det og smilte. „Tag det blot ikke saa højtidesigt, Hr. Orslev," sagde han, „jeg vilde sandelig ikke fornærme Fru Kalborg. Tror De ikke, at der snart bliver et Værelse ledigt, Frue?" vedblev han sukkersødt.

„Der er ingen, der har sagt op endnu," sagde Fru Kalborg stilfærdigt.

„Jeg troede egentlig, at De skulde rejse, Hr. Orslev," sagde Bankassistenten og skottede til Helga; „var det ikke Dem, Hr. Mygdal, der fortalte det i Gaar?"

„Jo," nikkede Mygdal, „det var min Chef, der sagde det; han er jo beslægtet med Deres Chef, Hr. Orslev — og han —"

„Undskyld," afbrød Andreas Orslev ham, meget høfligt, men meget bestemt, „jeg vil meget nødig have mine mulige Fremtidsplaner droftede — her — hvor der er saa mange til Stede, der slet ingen Interesse kan have — af at høre noget om — mig!"

„Om Forladelse, Hr. Orslev," kom det meget ærbødigt og skyldbevidst fra Mygdal. „De har fuldstændig Ret!"

„Saa bliver De her?" Bankassistentens Stemme lød skuffet.

„Ja — hvis Fru Kalborg da vil beholde mig?"

„Om jeg vil?" Fruen nikkede energisk. „Det kan De tro, jeg vil, Hr. Orslev — jeg vil ønske, at De vil blive her altid — det vil sige —" hun standsede, da baade Bankassistenten og Mygdal og flere brast i Latter.

„Vi forstaar Dem godt, Fru Kalborg," lo Mygdal. „De vil kun give Hr. Orslev Tilladelse til at forlade Dem — hvis det sker paa Grund af Bryllup?"

„Ja," smilte Fruen, „det passer!" Hun saa ned paa Orslev, og hun forstod straks hans forpinte Udtryk. „Maa jeg saa ønske velbekomme!"

Hun vilde gerne have talt med ham, for hun vidste, at dette beskedne Menneske altid følte sig ilde berørt ved at være Genstand for de andre Pensionærers Opmærksomhed, men da hun kom ind i den lille Dagligstue, oplyste Bank-

assistenten hende om, at Hr. Orslev var gaaet op paa sit Værelse lige efter Frokost.

Fru Kalborg nikkede og gik.

„Det er da en mærkelig Interesse, hun har for den — Smed!" udbrød Bankassistenten. „Jeg synes slet ikke, han passer ind mellem alle os andre her."

„Hvad mener De nu i Grunden med det?" spurgte Mygdal, der blev ved at se paa Helga. Hun lod, som om hun ikke mærkede det, og drak sin Kaffe langsomt.

„Jeg mener naturligvis, at saadan en ganske almindelig Haandværker — saadan en — Smedesvend, dog ikke hører til her mellem alle os, der dog — for de flestes Vedkommende har baade en ganske anderledes — Lærdom og Dannelse."

Helga aabnede Munden, som vilde hun sige noget, men saa var det, som hun betænkte sig; hun satte den tomte Kaffekop fra sig og rejste sig for at gaa. Hun var meget rød i Kinderne.

„Hans Væsen har nu aldrig stødt mig," sagde Mygdal roligt.

„Heller ikke mig," forsikrede en ældre Kommunelærerinde, „og hvis De tror, at Hr. Orslev er uden Kundskaber, saa tager De fejl, Hr. Bankassistent. Han er mere belæst end de fleste her i Pensionatet."

„Det skjuler han godt," lo Erik Fraasted.

„Andreas Orslev er meget beskeden," indskød Mygdal, der stadig iagttog Helga; det var ligesom hun ikke kunde forlade Stuen, saa længe Orslev var Genstand for Samtalen.

„Holder hun af ham, eller holder hun ikke af ham?" spurgte den snusfornuftige Bogholder sig selv. „Hvis hun bryder sig den mindste Smule om ham, saa maa hun da røbe det nu, saadan som han bliver kritiseret! Hvorfor forsvarer hun ham ikke? Fraasted er jo ligefrem giftig imod ham! Næ — hun synes vel lige som alle de andre — at han ikke er fin nok."

„Beskedenhed," vrængede Bankassistenten, „det er nu ikke en af de Dyder, der bringer En frem i Verden."

„Naar den er ægte, og det er den hos Andreas Orslev," kom det afgjort fra Kommunelærerinden, „saa tror jeg nu,

at den bringer En længere end Selvovervurdering og Hovmod, jeg spaar nu Hr. Orslev en udmærket Fremtid — han hører til den Slags Mennesker, der ikke lover mere, end de holder!"

Saa gik den bestemte Dame ud af Stuen, og Helga fulgte efter hende, men idet hun gik ud, hørte hun Erik Fraasted le.

„Er det ikke mærkeligt, Mygdal," hørte hun ham sige, „men alle halvgamle Piger synes saa godt om den Orslevske Type?"

Hun skyndte sig ud af Entréen — hun længtes efter at komme op paa sit hyggelige Værelse. Der havde været saa ækelt inde i Kabinettet!

Det var egentlig mærkeligt, at Erik Fraasted kunde faa sig til at sige alt det om Orslev, for han kunde da ikke gøre for, at han ikke var af saa fornem en Slægt som Bankassistenten, og at hans Forældre ikke havde haft Raad til at lade ham studere! Men, han havde nu haft Ret i en Ting — Orslev var for beskeden! Det havde hun da lagt Mærke til!

Det kunde ligefrem irritere hende, at Andreas Orslev ikke kunde forsvare sig bedre, naar Fraasted og hans Venner begyndte at drille ham. Der var ingen rigtig Sikkerhed over ham. Og dog var der noget ved ham, der gjorde, at hun ikke kunde lide, at man angreb ham.

Før Bankassistenten kom, havde hun ofte passiaret med Orslev, ja undertiden endogsaa spadseret en Tur med ham, men fra det Øjeblik, Erik Fraasted begyndte at gøre Kur til hende, havde hun og Andreas Orslev talt meget lidt med hinanden — det var næsten, som Orslev undgik hende, og alligevel sendte han hende stadig de alvorlige, spørgende Blikke, hver Gang han mødte hende, eller de var sammen i en Stue.

Og hans Blik var saa talende, at hun forlængst havde forstaaet, hvad det var, han spurgte hende om, derfor saa hun altid hurtigt bort, for hun vidste ikke, hvad hun skulde svare ham.

Ligesom hun kom ind ad Entrédøren til den Korridor, hvortil hendes Værelse vendte ud, mødte hun Fru Kalborg.

„Maa jeg følge med Dem ind, Helga?" spurgte Fruen, „jeg har saadan en Lyst til at passiare lidt med Dem."

„Ja, værsaagod!“ Helga aabnede Døren, og Fru Kalborg gik først ind.

„Jeg forstyrrer Dem vist, Helga?“ Hun saa' op paa den unge Pige. „Skulde De maaske ud at spadsere?“

„Jeg havde tænkt paa det,“ sagde Helga, „men der er Tid nok — Eftermiddagen er jo lang.“

„Hvor De dog siger det trist, Barn,“ udbrød Fruen. „Er der noget gaaet Dem imod? De ser saa bedrøvet ud! Hvad er der i Vejen? Vil De ikke sige mig det, jeg har dog før kunnet trøste Dem. Vil De ikke?“

Helga rystede paa Hovedet og vendte sig bort.

„Det er da vel ikke den Snak nede ved Bordet, der har irriteret Dem?“ udbrød Fruen pludselig, „ja, for jeg blev nu lidt ærgerlig paa den Bankassistent. Han har da ikke Spor af Ret til at kritisere eller tale saa docerende til Hr. Orslev — vel?“

„Ret har han jo ikke,“ kom det tøvende fra Helga, „men jeg kan nu godt forstaa, at Orslev irriterer ham.“

„Hvad er det, De siger?“ Fruen stirrede paa hende — hun var aldeles forbavset. „Det kan De da ikke mene?“

„Jo —,“ nikkede Helga og blev rød i Hovedet; det ærgrede hende, at Fruen lod til at finde det saa selvfølgeligt, at hun betragtede Andreas Orslev som ganske fri for Fejl.

„Hvorfor lader han sig drille af Fraasted? Hvorfor svarer han ikke igen?“

„Aa — han regner vel ikke den vigtige Bankassistent for noget,“ mente Fruen.

„Naa—aa — hvis Andreas Orslev virkelig var saa overlegen, saa kunde han vel nok faa stoppet Munden paa Fraasted! Men han bliver saa kejtet som en Skoledreng, naar Bankassistenten begynder at tale til ham!“

„Ja — slagfærdig, det er han jo ikke,“ indrømmede Fruen, „men det undrer mig nu at høre Dem tale saadan om ham, Helga, — jeg troede, at De kunde saa godt lide ham?“

„Godt lide?“ gentog Helga, mens Blodet fløj op i hendes Kinder, „jeg kan godt lide alle Deres Pensionærer, Fru Kalborg.“

„Ogsaa Bankassistent Fraasted?“ Fruen saa tvivlende paa hende.

„Jeg synes udmærket om Bankassistent Fraasted!" sagde Helga frejdigt, „han er da baade vittig og — smuk — og elegant!"

„Naa!" Fruen saa' paa hende, men Helga undgik hendes Blik. „Ja, jeg holder nu mere af Orslev," vedblev Fru Kalborg, „det er en rigtig Mand — han sløser ikke sin Tid væk i Danseklubber eller med andre af den Slags tomme Fornøjelser — han er en sjælden klog og flittig ung Mand!"

Helga svarede ikke, og Fruen rejste sig op.

„Vil De have mig med paa Turen, Helga?" spurgte hun, „saa venter jeg, til De faar Tøjet paa."

„Ja, Tak, jeg skal hurtigt være færdig."

Mens Helga satte Hatten paa og knappede sin Frakke, gik Fruen hen mod Døren, som hun aabnede og lod staa aaben efter sig.

„Vent et Øjeblik," bad Helga og tog sin Vandkande, „jeg maa vande mine Blomster først, de hænger ligefrem med Hovederne."

Hun gik hen ad Korridoren til Vandkummen og fyldte Vandkanden, men før hun naaede hen til sin Dør, blev Entrédøren aabnet, og den ene af de unge Piger, der boede længst nede, traadte ind.

I samme Nu slog hendes egen Dør i med et Brag!

„Mine Nøgler!" udbrød hun fortvivlet, „de sad i Døren, nu kan jeg ikke komme ind!"

„Kan Døren ikke dirkes op?" spurgte den unge Frøken, der lige var kommen til.

„Nej — den kan ikke — det er en Laas, som Hr. Orslev har skaffet mig — og Reservenøglen ligger inde i min Taske! Hvad skal jeg dog gøre?"

„Naar det er Orslev, der har skaffet Laasen, saa ved han nok Raad," sagde Fru Kalborg, „jeg gaar ind og spørger ham ad!"

Og før Helga kunde gøre Indsigelse, var Fruen borte. Et Øjeblik efter kom hun tilbage med Andreas Orslev. Han undersøgte Laasen, og da han havde overbevist sig om, at Nøglen sad indvendig, gik han henimod Entrédøren.

„Vil De blot have Taalmodighed et Øjeblik, Frøken Skjoldby, saa skal De faa Deres Nøgler," sagde han roligt,

og saa lukkede han sig ind ad Døren til den Entré, hvor hans Værelse laa — Fru Kalborg fulgte efter ham.

„Hvad mon han vil gøre?" sagde Helga.

„Han henter nok noget Værktøj," mente den unge Pige, og saa skyndte hun sig ned til sit Værelse, og et Par Sekunder efter nikkede hun Farvel til Helga og hastede ned ad Trapperne.

Helga satte Vandkaraflen fra sig og gik ud paa Trappeafsatsen. Entrédøren ind til Orslevs Korridor stod aaben, og nu kom Fru Kalborg endelig ned ad den.

„Kommer han snart?" spurgte Helga.

„Det vil jeg da haabe," sagde Fruen, „han klatrer hen ad Gesimsen uden for Vinduerne, han sagde, at det var den nemmeste Maade at faa fat i Nøglerne paa — han vil krybe ind i Deres Værelse gennem Vinduet!"

Helga greb Fru Kalborg om Armen, og hendes Kinder var helt hvide nu.

„Hvad er det, De siger?" hviskede hun, og Stemmen lød underlig hæs, „klatrer han langs Gesimsen? Den smalle Gesims! Hvor kunde De lade ham gøre det, Fru Kalborg — hvor kunde De?"

Fru Kalborg stirrede paa hende.

„De siger noget!" udbrød hun fortvivlet og løb tilbage i Korridoren, „at jeg ikke tænkte paa det! Sæt han styrter ned!"

Pludselig standsede hun.

„Hvad er det?" raabte hun, og saa løb hun tilbage til Helga. Kan De ikke høre?"

„Nej!" Helga lagde Øret hen til Døren til sit Værelse; „det er da en frygtelig Tid, det tager — at komme hen til det Vindue —."

„Han skal forbi mange Vinduer," hviskede Fru Kalborg.

„Og for nogle usle Nøglers Skyld!" udbrød Helga.

„Aa — han krøb gerne op i Frelserstaarn, bare han kunde gøre Dem en Tjeneste," kom det næsten bittert fra Fruen.

„Hvor kunde De lade ham gøre det?" hviskede Helga igen.

„Jeg siger Dem jo," ivrede Fruen, „at han saa' ganske rolig og beslutsom ud, da han krøb ud ad sit Vindue! Men hør — jo — jeg havde Ret — hører De ikke Hornet tude nu? Det modbydelige Horn —."

„Det er Ambulancen!“ næsten skreg Helga og rev i Dørlaasen. „Han er falden ned!“

„Nej — nej,“ trøstede Fruen, „Ambulancen kunde ikke være naaet —.“

„Det er ham — jeg ved, det er ham!“ jamrede Helga og sank sammen foran Døren, „aa, den Tuden gør mig gal!“

„Vær nu rolig, lille Helga,“ bad Fruen, „naar den tuder, kører den jo videre,“ hun løftede Hovedet, „den er allerede langt borte!“

„Eller ogsaa holder den stille!“ græd Helga, „hvis han ikke var faldet ned, maatte han jo have været her nu!“

„Jeg synes, jeg kan høre ham derinde,“ hviskede Fruen.

„Hvorfor lukker han saa ikke op?“ jamrede Helga.

Døren gled ganske sagte op, men Helga naaede dog ikke at faa sig rejst op, og Andreas Orslev bøjede sig ned og tog hende i sine Arme, og hun gjorde ikke den ringeste Modstand — tværtimod — da han trykkede hende ind til sig, lagde hun sit Hoved paa hans Skulder og hviskede:

„Hvorfor varede det saa længe, før Du lukkede op!“

„Fordi det var saa frydefuldt at høre, da dit Hjerte talte, min egen — Elskede!“

Han bøjede sig ned over hende, og Helga løftede Hovedet og smilte gennem Taarer, og saa kyssede han hende.

Det var det sidste, Fru Kalborg saa', da hun forsigtig listede ud ad Entrédøren og ned ad Trapperne.

Hun var i Perlehumør, og nu fik hun travlt. Middagen skulde være saa festlig som mulig — en rigtig Forlovelsesmiddag! Mens hun var ved at sætte Vinglas paa Bordet, kom de Forlovede ind til hende.

Hun trykkede glædestraalende deres Hænder og lykønskede dem paa det hjerteligste.

„Saa havde jeg dog Ret, Helga, det var ham! Men saa meget skulde der altsaa til — hans Liv skulde ligefrem være i Fare før — De vilde vise ham det!“

„Mind mig ikke om det, Fru Kalborg,“ bad hun, „jeg ved, at jeg ikke fortjener ham — men det var nogle skrækkelige Minutter, uden for Døren — da Ambulancens Horn tudede — jeg taaler ikke at tænke paa dem!“

„Men Orslev!“ udbrød Fruen, „De er jo som forvandlet! De skulde bare vide, hvor det klæder Dem at være lykkelig! Nu ser De jo hverken forknyt eller beskeden ud — snarere det modsatte!“

„Jeg har da ogsaa Grund til at være stolt,“ smilte han og trykkede Helgas Haand. „Jeg har endelig vundet hende, jeg holder af, og paa Lørdag gifter vi os — og rejser straks over England til Amerika — mit nye Patent — en sindrig Laas til et Pengeskab — er nu udtaget for Amerika, og der skal jeg over at sælge det — jeg har flere udmærkede Tilbud!“

„Var det ikke det, jeg sagde, Helga?" udbrød Fruen henrykt, men saa blev hun pludselig alvorlig. „Næ — jeg glemmer jo helt, at De saa rejser fra mig, begge to?"

„Det gør vi," smilte Andreas Orslev. „Nu kan Bankassistent Fraasted alligevel faa sin Ven herhen."

„Kommer De da ikke tilbage? Ja — jeg mener ikke til mig — men jeg vil ogsaa være fornøjet, hvis De blot kommer til at bo her i Byen, saa jeg kan se jer af og til?"

„Det varer vist nok en Stund," smilte Orslev, „jeg vil helst blive væk, til de herhjemme har glemt Smeden — hvad siger du, Helga?"

„Det er Smeden Andreas Orslev, jeg elsker," sagde hun og trykkede sig ind til ham, „og det er Smeden — jeg er stolt af —."

„Og det er ham, jeg fester for i Dag," sagde Fruen rørt, „og for hans Kæreste naturligvis!" Hun klappede Helga paa Kinden, „aa, hvor jeg glæder mig til at se Erik Fraasteds Ansigt — for jeg maa vel nok have Lov til at deklarere Forlovelsen ved Middagen?"

„Med største Fornøjelse," smilte Andreas Orslev, „vi er meget taknemmelige, Helga og jeg — vi to hjemløse, som har haft saadan et dejligt Hjem her!"

„Og Bankassistenten?"

„Ham vil vi være rigtig venlig imod — ikke sandt, Andreas?"

„Det vil ligefrem være mig umulig at være uvenlig imod nogen i Dag — saa lykkelig som jeg er!" hviskede han.

En gammel Ungkarl blev præsenteret for en ung, smuk Enke med samme Navn som hans eget.

— »Tillad mig at forestille Hr. Holm — Fru Holm.«

— »Fru Holm!« udbrød Ungkarlen henrykt. »Det er den Kvinde, jeg har søgt efter i fyrretyve Aar.«

*

Lægen: »Jeg bliver nødt til at undersøge dem!«

Patienten: »Nej, det kan ikke lade sig gøre i Dag.«

Lægen: »Jo, det er aldeles nødvendigt.«

Patienten: »Nej, vi maa vente til en anden Dag. Jeg er i Dag ikke paaklædt til at blive afklædt.«

Lidt Kogning, Stegning og Hjemmebagning.

Ved Sofie Horten.

Retter af Rester.

Hachis med forlorne Æg. 1½ Spiseskefuld „Steensens Tre Stjerne" eller „Steensens Aga Plante Margarine" smeltes i en Kasserolle, 2 Spiseskefulde Mel blandes i, og det spædes op med en Tekopfuld kogende Bouillon. Det maa koge sammen et Par Minutter og smages derefter tilpas med Salt og hvidt Peber. Imidlertid har man hakket Rester af kogt eller stegt Kød, og dette blander man i; det maa syde, blive vel varmt, men ikke koge. Derefter trækkes Kasserollen fra Ilden; om man vil spendere det, saa piskes en udrørt Æggeblomme i, men den kan ogsaa undværes. Hældes op paa et Fad og garneres med forlorne Æg. Man kan ogsaa garnere med brunede Kartofler; disse brunes i en af ovennævnte Sorter af „Steensens Margarine" og Sukker.

Tomatsauce kan ogsaa bruges til Hachis i Stedet for Bouillon. Tomatsauce tillaves af friske Tomater, som man skærer itu, koger med lidt „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine", og derefter trykker det gennem Sigte og kommer i en tynd Jævning af en af ovennævnte Margariner og lidt Mel, lader det koge op og smager det tilpas med en Pris Sukker og Salt. Man kan bruge henkogt Tomatpuree. Man kan ogsaa til Hachisen benytte Stegesauce, om man har noget staaende.

Paneret Oksekød. Rester af kogt Oksekød, for Ekspl. Suppekød, skæres i saa pæne Stykker eller Skiver, som man kan faa af det. De pensles med et pisket Æg og vendes i sammenblandet Rasp, Mel og hakket Persille samt lidt Salt og Peber. De steges gulbrune i 3 Spiseskefulde „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine". Serveres med Peberrodsauce og Kartofler eller med en eller anden stuvet Grøntsag.

Nyreboller. Hvis man har holdt Nyrerne tilbage fra en Kalvesteg, kan man faa en lækker Ret af dem og lidt tiloversblevet Steg. Nyrerne skæres i Terninger tilligemed omtrent samme Mængde tiloversblevet Kalvesteg, hvorefter begge Dele males paa Kødhakkemaskinen. 2 Æg piskes godt med 2 Kaffekopper sød Mælk eller Fløde, og en strøgen Kaffekop Rasp lægges i og staar tildækket en Timestid, hvorefter det blandes med Kødet, med Salt, Peber og en Pris Sukker, til en jævn Dejg. Heraf rulles Boller, som trilles i Rasp og steges gulgule i 3 Spiseskefulde „Steensens Tre Stjerne" eller „Steensens Aga Plante Margarine". Serveres med stuvede Grøntsager eller Makaroni.

Rester af helstegt Kalvelever. Leveren skæres i tynde Skiver, Spæk skæres ligeledes i tynde Skiver; Leverskiverne overpensles med smeltet „Tre Stjerne Margarine af Steensens" eller med „Steensens Aga Plante Margarine" og en Skive Spæk lægges mellem to Skiver Lever. Naar alle Skiver er færdige, overpensles de med en pisket Æggeblomme og vendes i Rasp blandet med lidt Salt og Peber. De steges smukt gulbrune i en af ovennævnte Slags Margariner. Serveres med Kartoffelmos.

Vegetarisk Budding. 1 Tekopfuld tørre grønne Ærter renses og lægges i Vand Dagen før de skal bruges. De lægges saa i en Kasserolle og sættes over Ilden i 1½ Liter koldt Vand og lidt Salt og maa koge indtil de er møre. 225 gr Risgryn skylles, skoldes og lægges i en Kasserolle med kogende Vand. De maa heri koges møre. De sies, ligesom Ærterne og iblandes 4 Spiseskefulde „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine". Ærterne blandes med Grynene og en Tekopfuld Tomatsauce samt smages til Pas med Salt og Peber. Masen lægges i en velsmurt Form, som tillige er drysset med Rasp og sættes ca. 15 Minutter i en hed Ovn.

Buddingen vendes og garneres omkring Kanten af Fadet med Skiver af haardkogte Æg og Ringe af brunede Løg.

Tomatsauce. 5—6 Tomater skoldes, Skindet tages af, og de trykkes gennem Pureesigten. 2 Spiseskefulde „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine" smeltes sammen med 2 Spiseskefulde Mel og spædes med ½ Liter Bouillon. Saucen maa koge nogle Minutter og sættes saa over svagere Ild. Et pisket Æg røres i, og Saucen maa derefter ikke koge, men smages til Pas med Salt og hvidt Peber — mulig tillige med en Pris Sukker.

Peberrodssauce. 2 Spiseskefulde „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine" smeltes sammen med 2 Spiseskefulde Mel hvorefter det opspædes med ½ Liter Kødsuppe eller Mælk, som tilsættes lidt ad Gangen. Saucen maa koge nogle Minutter, smages til Pas med Salt og en Pris Sukker. Peberroden skrabes, skylles og lægges en Time i koldt Vand, hvorefter den tages op, aftørres godt og rives. 4 Spiseskefulde Peberrod røres i Saucen, som nu ikke mere maa koge.

Ostestænger. 2½ Spiseskefuld af „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine" varmes og røres til Skum, hvorefter ½ Tekopfuld revet Ost og en Tekopfuld Mel blandes i. Af denne Dejg formes smaa Stænger af et Par Centimeters Tykkelse, de pensles med en pisket Æggeblomme og lægges paa en smurt Plade, hvorefter de sættes i en mellemvarm Ovn for at bages.

Serveres til jævnede Supper eller til klar Bouillon.

Smørgrød. 100 gr. „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine" smeltes i en Gryde hvorefter en Tekopfuld Flormel iblandes. Man maa her helst trække Gryden fra Ilden, saa Margarinen ikke brunes. 1 Liter kogende Mælk paaspædes under omhyggelig Omrøren over svag Ild. Naar det hele er rørt i, maa Grøden koge under Omrøren 15 Minutter. Den smages til Pas med lidt Salt og serveres med sød Mælk, Kanel og Sukker.

Stænkevælling. 2 Spiseskefulde Mel sigtes i en Skaal; 2 Æg piskes og blandes sammen med en Spiseskefuld smeltet „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine", lidt Salt og en Teskefuld Sukker kommes derefter i. Melet og alt røres til en smidig Dejg. 2 Liter Mælk bringes i Kog med et Stykke Kanel og en Teskefuld Sukker, Dejgen trykkes gennem et Dørslag i den kogende Mælk, som straks efter trækkes til Siden og maa staa under Laag et Øjeblik, før den hældes op og serveres. Lidt Salt kommes i Mælken.

Madeleinekage. 4 Æggeblommer røres med 240 gr Sukker ca. $^1/_2$ Time eller indtil Massen bliver hvid og skummende: lidt ad Gangen af 240 gr smeltet og atter afsvalet „Steensens Tre Stjerne Margarine" eller „Steensens Aga Plante Margarine" tilsættes ogsaa tilligemed Saften og den revne Skal af $^1/_2$ Citron. Tilsidst irøres de til haardt Skum piskede Hvider og Dejgen hældes i en Form der er godt smurt med en af ovennævnte Slags Margariner og drysset med Rasp. Sættes i en svagt opheded Ovn og bages ca. 50 Minutter. Vendes og maa staa paa en Sigte for at afsvales. Overtrækkes med Æggehvideglasur. Serveres til Kaffe og The.

Æggehvideglasur. 5 Spiseskefulde Florsukker bearbejdes med en Æggehvide til en jævn Dejg og smages til Pas med Appelsin- eller Citronsaft. Bredes ud over Kagen med Kniv, og Kagen tørres i aaben Ovn.

Henkogning af Havesager og Kød.

Ved Hanne Knudsen, Landsgrav.

Udførlige Regler for Fremgangsmaaden ved Henkogning findes nu i de fleste nyere Sylte- og Kogebøger, saa her skal kun gives nogle praktiske Vink med Hensyn til Henkogningen.

Af Henkogningsglas er der mange mere eller mindre gode. Et af de billigste danske Glas er „Kroneglasset", men der er ikke saa faa af disse Glas, der ikke bliver lufttætte ved Henkogningen, saa de kan bedst bruges til Henkogning af syrlige Frugter.

Naar Glasfene prøves, saasnart de er afkølede efter Henkogningen, kan man sætte to Klemmer paa hvert af de Glas, hvor Laaget ikke sidder fast, Indholdet vil saa alligevel være holdbart en Tid.

Til Henkogning af Grøntsager og Kød maa der kun bruges helt paalidelige Henkogningsglas og nye Gummiringe, da de henkogte Sager hurtigt bliver uspiselige, hvis Glasfene ikke er lufttætte. Bøgelund-Jensens Henkogningsglas „Herkules" er et paalideligt, men dyrt Glas. Der er flere gode, forholdsvis billige tyske Henkogningsglas; et af de almindeligste er Glasfet „Wecks". Det faaes i mange forskellige Størrelser og Former; de lave, brede Former egner sig særlig godt til Henkogning af Kød.

Man maa altid tilstræbe, at Henkogningsglasfene efter Kogningen er godt fyldte, og at der er et passende Forhold mellem flydende og fast Indhold. De fleste Frugter svinder stærkt ved Kogningen; de maa derfor pakkes tæt i Glasfene, og der fyldes Frugt i lige op til Glasfenes Laag. Blød Frugt som Hindbær, blancherede umodne Stikkelsbær og lign., maa særlig rystes godt sammen i Glasfene, og naar der hældes Sukkeropløsning paa disse Frugter, maa den kun naa til 2—3 cm under Glasfets Hals. Paa Kirsebær og Blommer maa Sukkeropløsningen naa til Glasfets Hals.

Ved Henkogning af særlig faste Frugter som Paradisæbler og lign. fyldes Glasfene kun til Halsen med Frugt, og der hældes saamegen Sukkeropløsning paa, saa den staar over Frugten.

De smaa Dampgryder, som bruges i Husholdningerne til Henkogning, er meget gode til at henkoge Frugt i, men vil man henkoge Grøntsager og Kød i dem, maa det tilraades at fylde saa meget Vand i dem, saa det naar op til Glasfenes Laag, da man ikke kan stole paa, at den øverste Del af Glasfene bliver tilstrækkeligt opvarmede ved den almindelige Dampkogning.

Vil man henkoge i en almindelig Vaskekedel, maa Glasfene stilles paa en Trærist, helst ikke for tæt; der paafyldes Vand til Glasfenes Laag, og der lægges et tæt Laag over Kedlen under Kogningen.

Efter en større Slagtning kan det være praktisk at henkoge en Del stegte Kødvarer, ligesom der undertiden kan være Grund til at henkoge Kyllinger, Ænder og Gæs. Kødstykkerne brunes og steges, før de lægges i Henkogningsglasfene, mindre Kødstykker steges i 10—20 Minutter, meget store Kødstykker ca. 40 Minutter. Naar Kødstykkerne er noget afkølede, deles de og lægges i Henkogningsglasfene; disse maa være godt $^3/_4$ fyldte med Kød, og der hældes kraftig Stegesky, der er tilsat lidt Salt, over, saa Kødet er dækket. Henkogningsglasfene lukkes derefter, henstilles i 24 Timer og henkoges saa i $1^1/_4$ Time.

Har man mere Sky eller kraftig Suppe, end der er Brug for i Husholdningen i Øjeblikket, kan den tilsættes lidt Salt og henkoges paa Sirupsflasker, med overbundne Propper. Flaskerne lukkes straks efter Kogningen.

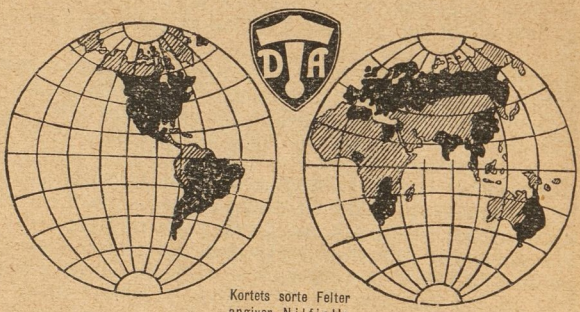

Kortets sorte Felter angiver Nilfisk's Udbredelse.

Nilfisk

Indtager blandt Støvsugere den førende Plads overalt i Verden.

NILFISK fjerner alt Støv og Snavs.
NILFISK er holdbar og praktisk.
NILFISK kan betjenes af et Barn.
NILFISK yder den største Garanti.
NILFISK er bedst af alle Støvsugere.
NILFISK giver intet Strømspild.
NILFISK bruges af Stat og Kommune.
NILFISK har de højeste Udmærkelser.
NILFISK er helt igennem dansk Arb.
NILFISK forlanger ingen Udbetaling.
NILFISK faas paa Ratebetaling à

10 Kr.

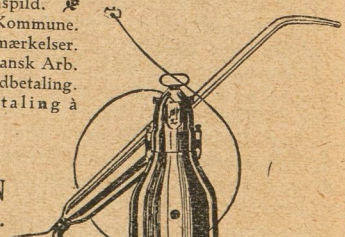

A/S FISKER & NIELSEN
Peter Bangsvej 30 - København F.
Telefon 9650.

Hver Flue, De dræber,

kan allerede have lagt

5000 ÆG

men FLIT udrydder hele Ynglen paa én Gang.

FLIT

er det bedste Vaaben mod Fluer, Myg og andre Insekter. FLIT er let at bruge og sikker at anvende. Paa faa Minutter er Huset renset for alt smittebærende — vinget og ikke vinget — Utøj:

Fluer, Møl, Myrer, Kakerlakker og Væggetøj samt deres Tusinder af Larver og Æg.

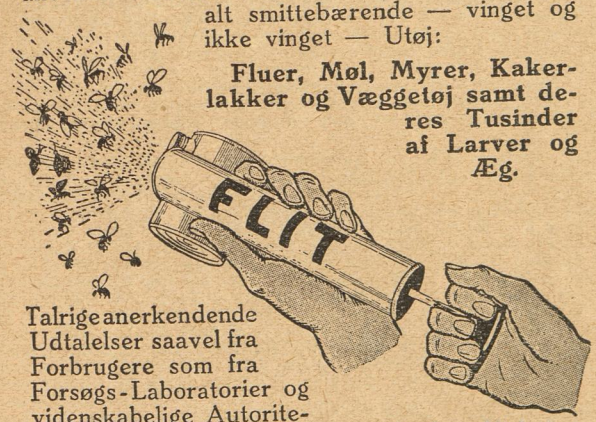

Talrige anerkendende Udtalelser saavel fra Forbrugere som fra Forsøgs-Laboratorier og videnskabelige Autoriteter bevidner FLIT's hurtige og absolute Virkning.

ADVARSEL.

De bør derfor udtrykkelig forlange FLIT og overbevise Dem om, at De ogsaa faar FLIT — og ikke en af de mange Efterligninger, der endogsaa kan være skadelige.

FLIT kan anvendes overalt. ***FLIT kan faas overalt.***

Forlang „Flit" hos Deres Handlende.

Telefon C. 2890 En gros: Det Danske Petroleums Aktieselskab. København K.

LIDT OM HEKSERI OG TROLDDOM I GAMMELDAGS OG MODERNE BELYSNING

Naar vi moderne Nutidsmennesker som en Følge af den stedse stigende Almendannelse og voksende Oplysning blandt alle Bofolkningslag kan forklare — eller dog tror at kunne forklare — alle i Hverdagslivet forekommende Tildragelser — selv tilsyneladende overnaturlige Fænomener — ved *Forstandens* Hjælp og mener at kunne finde en naturlig Aarsag hertil, og vi da kaster vort Blik blot nogle faa Aarhundreder tilbage, forbavses, ja forfærdes vi over den Vankundighed og Overtro, hvori vore Forfædre, og det ikke blot Almuen, men selv højt oplyste og kultiverede Mennesker levede. Det var en almindelig Antagelse, at naar en Person eller en Familie blev forfulgt af fortsat Uheld eller Sygdom, at dette kun kunde skyldes Djævelens Virksomhed, og at »hin Onde« havde Hjælpere i Menneskeskikkelse. Naar nogen havde fortsat Modgang her i Livet, gjaldt det derfor om at komme de onde Magter til Livs og først og fremmest at ramme og uskadeliggøre det Individ, som i det foreliggende Tilfælde blev udpeget som »hin Ondes« Værktøj. Denne ulykkelige blev kendt skyldig i Hekseri, og naar man betænker, at vor Tidsalders humane Opfattelse af Forholdet imellem Brøde og Straf ikke var gældende i Datidens Retsopfattelse, maa man fyldes med Rædsel over den ulykkelige Skæbne, mangfoldige Mennesker — uden Tvivl ganske uforskyldt — har maattet lide. Talrige Hekseprocesser, som gennem Oveleveringen og Historieskrivningen er kommet til vort Kendskab, bærer Vidne om de utallige tragiske Livsskæbner, Datiden var saa rig paa.

Da vel næppe alle vore Læsere har Kendskab til disse gamle Overleveringer, skal vi citere et enkelt, men meget talende Eksempel paa Datidens naive og uvidende Betragtningsmaade. Citatet stammer fra Bogen »Kjøge Huskors« udkommet 1674:

I de første Aaringer af det 17de Aarhundrede forhexede Johanne Thomeses Kjøbmand Hans Bartffers Huus. Det klukkede som af en Høne under Hovedgjærdet. Somme sagde, at det kunde være en Huggorm, men der var ingen. Saa kom en Aften en forfærdelig Skrup tudse gaaende over Gaarden paa to høje, smalle Been som en Høne og var ganske forfærkelig at se paa. Natten derpaa blev en Pige i Huset syg. Nogen Tid derpaa blev Jørgen Bartffers Søsterson Jakob forgjort. Dørene floges op som af Storm, og Jakob hang udi Gaarden 1½ Alen i Luften med opspilet Mund. Han var ikke til at drage til Jorden, før Folkene faldt paa Knæ og bad til Gud. Da kom Drengen ned, mens den Onde foer op af Vedhammeren paa Bronden og skød en Ildflue over Gaarden. Den Onde forklædte sig; for somme at se lignede han Hr. Matz i Herfølge eller Hr. Jens, Hr. Hans i Karlslunde. og for somme var han et Svijn, ja en Pige saa ham paa Loftet som en Kompan med Hønsefødder. Hans Bartffer selv blev forgjort og kunde ikke faa Vejret, og da saas den Onde som en forfærdelig Rotte. Efter megen Gjenvordighed døde Hans Kræmmer. Da kom Sognepræsten, Hr. Niels og talte med stor Kraft den Onde til paa Latiin. Satan svarede af Spot, at han ikke gad brudt sit Hoved dermed. Saa drillede han Hr. Niels, men maatte tilsidst fortrække. — Johanne Thomeses kom for Retten. Hun angav medskyldige Quinder, der havde været med til at mane den Onde op i Skikkelse af en Rotte. Disse Quinder angave igjen deres Læremestre, og alle kom paa Baalet. Der blev fra 1612—16 i den Anledning brændt 16 Hexe i Kjøge.

Efterhaanden, som Oplysningen steg, bortfaldt imidlertid Troen paa overnaturlige Magter, først dog naturligvis i de dannede Klasser. Hos Almuen, der trofast hænger ved den fra Fædrene nedarvede Overlevering, levede Forestillingen om overnaturlige Magters Spil i lange Tider — ja helt op til Slutningen af forrige Aarhundrede har en saadan Opfattelse holdt sig i Folket. Fortælleren af nærværende Beretning husker saaledes fra sin egen Barndom en Tildragelse, der tydeligt viser. hvorledes nedarvede Forestillinger kan slaa dybe Rødder i Folks Bevidsthed. I Fortællerens Hjemstavn — en af de smukkeste Egne af Jylland — boede en anset og velsitueret Gaardejer, som imidlertid fra et vist Tidspunkt af sit Liv vedvarende blev ramt af Sorger og Uheld af enhver Art, saavel personlig som økonomisk. Da hverken han eller andre kunde finde nogen naturlig Forklaring paa denne Modgang, kunde man kun forestille sig, at overnaturlige Magter drev deres Spil, og han lod da Egnens »kloge Kone« tilkalde og spurgte hende til Raads. Hun erklærede da, at en ond Aand huserede paa Gaarden, og at den første, der vilde indfinde sig paa Gaarden efter hendes Bortgang, var den skyldige. Nu traf det sig uheldigvis saaledes, at den første

Besøgende efter den »kloge Kone«s Bortgang var Stine S. en Husmandsenke, der foruden sammen med en halvvoksen Søn at drive sin egen smukke lille Jordlod, tillige arbejdede for andre for at have sit tilstrækkelige Udkomme, og efter hvad Fortælleren heraf kan dømme, i et og alt har været et respektabelt og agtværdigt Menneske. Følgen heraf blev, at Ingen paa Egnen vilde have noget at gøre hverken med Stine S. eller hendes Søn, og naar man betænker, hvad dette betyder ude paa Landet, vil man forstaa, at baade hun og Sønnen blev fuldstændig nedbrudte, og den uretfærdige Folkedom er sikkert ene Skylden til at begge blev lagt i en alt for tidlig Grav.

Vilde man nu i vor oplyste Tid spørge sig selv, om Troen paa Hekseri er fuldt udryddet, kan man slet ikke være sikker paa, hvorledes Svaret bør lyde.

Det har alle Tider været Menneskets Længsel og højeste Ønske at kunne skabe sig et smukt og velholdt Hjem og det har i første Række været Husmoderens Opgave at værne om dette Hjem og holde det vedlige. Er Hjemmet velholdt, tilfalder Æren herfor Husmoderen, er det forsømt, vil hun som Regel være den første til at faa Skylden herfor. Saalænge man kan huske tilbage, har hendes højeste Ønske været at kunne fremvise et godt forsynet *Linnedskab* med smukt og velholdt Linned og Dækketøj, og at kunne gøre dette, har fyldt hende med berettiget Stolthed. Naar man nu betænker, hvilken Mængde Linned og Dækketøj et velforsynet Hjem gør Krav paa, og hvilke Omkostninger Anskaffelsen heraf er forbundet med, forstaar man, at det er en af Husmoderens vigtigste Opgaver at værne og bevare sin Linnedbeholdning det længst mulige. Enhver af os har Erfaring for, med hvilken Omhu, ja Kærlighed, Husmoderen vaager over denne sin Skat og selv deltager i eller dog overvaager Vadsken for at paase, at Linnedet behandles omhyggeligt og ikke skades gennem uforsvarlig og skødeløs Behandling. Vi ved jo alle, hvilket slidsomt og trættende Arbejde en saadan Storvadsk er, og det er en kendt Sag, at vor Generation søger paa alle Omraader at simplificere og lette Arbejdet for baade at spare Tid og Kræfter, og Vadsken danner ingen Undtagelse herfra. Paa dette Omraade er det, at vor Tids »Heksemester« tager fat og ved Reklamens Hjælp søger at indbilde Husmødrene, at det er et Spild af Kræfter at staa og slide i Vadskebaljen. Man kan snart ikke aabne en Avis uden at støde paa Kæmpeannoncer, hvori et eller andet »Vaskepulver«, mest af udenlandsk Oprindelse, anbefales med den Motivering, at man kun behøver at koge Tøjet i en Opløsning af dette Pulver, hvorefter det uden noget som helst Arbejde bliver rent. Det kan sikkert ikke undre nogen, at disse »Vadskepulvere« har opnaaet et forbavsende stort Salg, naar man betænker den kolossale Reklame, der ofres paa Handelen hermed og Fabrikanternes Appel til Husmødrenes Bekvemmelighed. Det burde imidlertid staa ethvert tænkende Menneske klart, at en fuldkommen Renselse af Linnedet ved den blotte Kogning i en med Vadskepulver tilberedt Opløsning og uden noget Offer af Arbejdskraft — hvis en saadan Rensning overhovedet kan tænkes mulig — kun kan ske paa Bekostning af noget andet, nemlig Linnedets Holdbarhed, og man har derfor anset det for betydningsfuldt at underkaste disse »Vadskepulvere« og deres Indflydelse paa Tøjet en nærmere Undersøgelse. Denne Undersøgelse, der er foretaget af Professor Raaschou ved Polyteknisk Læreanstalt samt Ingeniør Th. Madsen fra Teknologisk Institut, der har kontrolleret de praktiske Resultater af Linnedvadsk med saadanne »Vadskepulvere«, har med al Tydelighed vist, at *Linnedet slides ganske betydeligt* ved denne Proces, med andre Ord, at Behandling af Linned med saadanne Hjælpemidler skader Linnedet i en betydelig Grad og forringer dettes Holdbarhed. Naar det endvidere fra anset lægevidenskabelig Side herhjemme er paavist, af disse »Vadskepulvere« kan frembringe ubehagelige Hudlidelser paa Hænder og Arme, turde det ikke være af Vejen at advare vore Husmødre mod Anvendelsen af saadanne Midler og en altfor kritikløs Tillid til iøjnefaldende Reklamer for disse Vadskemidlers Fortræffelighed.

Naar man tager i Betragtning, hvor store Summer der medgaar til Fornyelse af den for tidligt udslidte Linnedbeholdning, og samtidig betænker, at de fleste af de omtalte Vadskepulvere er af udenlandsk Oprindelse, vil sikkert enhver *tænksom* Husmoder finde, at den gammeldags Vadskemaade med Sæbe og Soda trods det større personlige Arbejde i Længden betaler sig bedst i alle Henseender. Husmødrene kan da ogsaa undgaa at købe udenlandske Vadskemidler, idet saavel Sæbe som Soda fremstilles herhjemme i fuldt saa gode Kvaliteter som de udenlandske og til ligeledes fuldt konkurrencedygtige Priser

Til en god Vadsk bør man bruge gode danske Vadskemidler.

ASP'S MARSEILLESÆBER

der fremstilles at det gamle landskendte Firma A/S O. F. ASP ved Anvendelse af de fineste Raavarer og med den største Omhyggelighed, opfylder dette Krav.

En Vise om ulykkelig Kærlighed og om Cigaretter

Frøken *Hagh* og Herr *Spag*
de sad med en **„Flag“**
en dejlig duftende Sommerdag.
Spag følte Behag ved den smaa Frøken *Hagh*,
men var for generт til at tale sin Sag.

Frøken *Hagh* har et Drag
af Forventning og Jag
om sin Mund, medens hun damper paa **„Flag“**.
Til en vrinskende Plag føler næsten hun Nag,
thi den lægger for megen Beslag paa Herr *Spag*.

Herr *Spag* med sin **„Flag“**
har et Hus, paa hvis Tag
et Storkepar troner med Skyerne bag.
Han er stærk som en Knag, han klæ'r sig med Smag,
og hans Hjerte er uden Svig og Bedrag.

Herr *Spag* har sin **„Flag“**,
som han ryger hver Dag
(den var med ham i Vinter paa Rejse til Prag),
Den er kæreste Ven i det gladeste Lag,
De skulde prøve idag denne Smag af en **„Flag“!**

Frøken *Hagh* ser sin Sag
som Røg fra en **„Flag“**
dufte bort over Mosernes saftige Drag.
Thi fange Herr *Spag* kan kun Frøken *Hagh*,
saafremt hun kan trylle sig om til en **„Flag“.**

Frøken *Hagh* og Herr *Spag*,
deres Lykke blev Vrag,
hun gifted sig sent med en ældre Herr *Kragh*.
Hans Mave var svag, han røg ikke **„Flag“**,
deres Ægteskab endte tilsidst med et Brag.

Herr *Spag* gaar hver Dag
nu og hejser sit Flag,
thi en Ungkarl kan bringe det vidt i sit Fag.
For et er han svag: sin elskede **„Flag“.**
— *„Det er Vennen for Livet,“* siger Herr *Spag*.

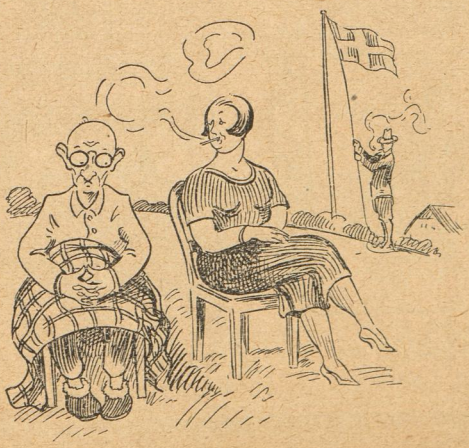

H. STEENSENS MARGARINEFABRIK
AKTIESELSKAB
VEJLE

TOPKVALITETERNE
fra H. Steensens Margarinefabrik A/S, Vejle.

Læg Mærke til vore smukke Pakninger.

HVID KARTON
MED RØD OG BLAA PAPPEGØJE.

Altid friskkærnet!

GUL KARTON
MED PAAFUGL.

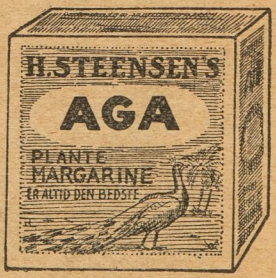

Ingen Margarinesmag!

DER FINDES ET BILLEDE I HVER PAKKE.

H. Steensens

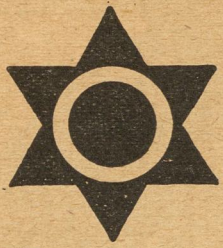

3 Stjerne

Margarine

er altid den bedste

meget vitaminholdig

FINESTE
AROMA

H·STEENSENS
POP
MARGARINE

ALTID
FRISKKÆRNET

DANSKE

CYKLEDÆK

Kanold Flødekarameller

spises af Store og Smaa, de er lækre, sunde og billige.

1 Pakke med 6 Stk. koster 25 Øre og faas overalt i By og paa Land fra Skagen til Gedser.

Livets Sorger blev kun Bagateller, den Dag man opfandt Kanold Karameller.

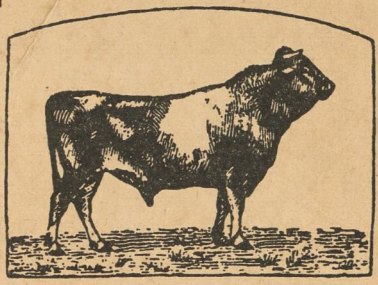

Det danske Gødnings-Kompagni

er det **største** og **ældste**
Gødningsfirma i Danmark.
Forhandler alle Sorter Kunstgødning.

Eneste Fabrikanter i Danmark af Superfosfat.

Produktion: flere Millioner Sække aarlig.

Forlang det kendte
Tyremærke
paa Sækkene.

H. Steensens

AGA

Plante Margarine

er altid den bedste